

SUOMEN TEOSOFISEN
SEURAN

JÄSENLEHTI

VNNA

KUTSUMUS KAHDENTEENTOISTA
VUOSIKOKOUKSEEN.

N:o 2—3. HUHTIK.—KESÄK. 1919.

SUOMEN TEOSOFISEN
SEURAN

JÄSENLEHTI

1919

JYVÄSKYLÄ 1919,
SAARIJÄRVEN PAAVO O.-Y:n KIRJAPAINO.

VIELÄKIN YLISIHTTEERIKYSYMYKSESTÄ.

Olen koettanut katsella syrjästä, pysyen niin rauhallisena ja tasapuolisena kuin šuinkin seuramme ylisihtteri-kysymyksessä, vaan en voi enään aivan vaieten syrjästä katsella tuota seurallemme niin tärkeätä kysymystä, vaan olen ikäänkuin sisäisesti pakotettu myöskin puolestani siitä kantani merkitsemään.

Mielestäni on juuri ylisihtteri-kysymys, niin sisäisesti kuin ulkonaisestikin, mitä tärkein ja kauas kantavin asia seurassamme. Siitä juuri tulee seuramme menestyminen sisäisesti, ja ulkopuolisen maailman arvostelu ja kannatus ulkonaisesti riippumaan, kuka henkilö on seuramme keskushenkilönä eli ylisihtterinä.

Minulle ainakin oli aivan hämmästyttävän käsittämätöntä hra Saarnion sanat viime helmik. jäsenlehdessä, sillä hän lausuu: „Me voimme valita joukostamme kenen vaan ja kenen tahansa ylisihtteriksi“.

Miksikäpä emme voisi niinkin tehdä, sen myönnän.

Vaan kysyn, onko hra Saarnio siitä vakuutettu, että seliainen teko tulisi olemaan seurallemme menestykseksi ja hyödyksi? Sitä ainakin minä ehdottomasti täysin epäilen.

Miksi ei hra S. sano suoraan, ettei ylisihtterinä saa olla henkilö, joka on ulko- ja yläpuolella itsekästen ja hajottavain puolueriitojen, vaan että hänen tulee olla sellaisen, joka ajaa sen puolueen etuja tavalla tai toisella, johon hra S. kuuluu.

Sillä sitä hra S. kuitenkin salaisesti tarkoittaa.

Meillehän pitäisi olla selvää, että T. S. on oleva ja on pidettävä edelleenkin yläpuolella kaikista puolueriidoista.

Se on oleva viisauden valonsoihdu henkisesti pimeän maailman keskellä. Se on oleva syvän ja loppumattoman viisauden lähteenä, josta henkistä voimaa ja viisautta saavat ammentaa sellaiset, jotka viisautta etsivät ja janoavat. Sen tehtävä on ruokkia ihmissieluja viisaudella ja henkisellä sivistyksellä, eikä sitä ole saastutettava puoluemyrkyllä, eikä lasten valtariidalla. Viisaat ei koskaan riitele vallasta, ei puolueista, sen tekee vain lapset, jotka eivät enempi ymmärrä!

Maailman parantajia on myöskin melkein jokainen ihminen

nykyaikana, vaan tuollaisen sisäisen ihmisen parantajia on aina ollut ja niinpä nytkin – liian vähän.

Niitä tarvitaan nyt, jos koskaan ennen, ja siihen tehtävään on T. S. kutsuttu. Antakaamme sen olla uskollisena omalle kutsumukselleen, auttakaamme sitä tekemään työtään Jumalan valtakunnan puolesta, sillä varokaamme, ettei näinä aikoina tulisi valitutkin eksytyeksi ja viimeinenkin valonsoihthu sitä päivästä kädestä pois temmatuksi.

Myöskin pitäisi meidän jokaisen jo ymmärtämän se tosiasia, ettei maailmaa sellaisenaan aineesta kiistelemällä ja katoovasta vallasta riitelemällä voida hyväksi tehdä. Se on vain mädänneen kuoren paikkaamista, joka uudelleen ja uudelleen repee. Maailman parantaminen on syvempää ja sisäisempää laatua. Ensin on luotava kansoille luja ja horjumaton henkinen peruste, kohotettava sen henkinen sivistys, puhdistettava sen rakkauskäsite, että se voisi veljeytensä horjumattomalle pohjalle rakentaa. Sillä ennenkuin on kansalla nämä lujat perusteet, niihin se nojaa, on maailman parantaminen ulkonaisesti mahdotointa, se on aivan kuin koiran häntä, joka suoraksi vedettynä on jälleen samassa kippurassa.

Vielä samassa kirjutuksessa tunnustaa hra S., että T. S. on oleva suurta ihmiskuntaa varten, sitä puolueettomasti auttaen ja palvelleen. – Niin juuri onkin, siinä hra S. puhuu totta.

Mutta miksikä hra S. heti samalla vaatii, että seuramme olisi luovuttava tuosta puolueettomasta palveluksestaan sekä ruvettava seurana, joka kerran on kokonaista ihmiskuntaa varten, palvelemaan vain yhtä ja sängen pientä puoluetta, s. o. sitä virtausta, joka on syntynyt Suomessa y. m. muuallakin (hra Saarnion omat sanat). Täytyy ihmetellen kysyä: luuleeko hra S. todella niin että tuo virtaus, joka on syntynyt Suomessa ynnä muuallakin, muodostaa koko-ihmiskunnan ja että sen virtauksen etuja ja pyyteitä ajamalla palvelaan puolueettomasti koko-ihmiskuntaa?

Ei suinkaan! Ei koskaan mikään puolue ja virtaus ole tähän asti vielä muodostanut koko ihmiskuntaa. Ainoastaan pienen murto-osan ihmiskunnasta.

Samoin ei koskaan voida sanoa pienen nurkkakunnan etujen ja aineellisten pyyteiden palvelemista kokonaisen ihmiskunnan palvelemiseksi.

Ei! Kokonaisuutta palveleminen on paljon laajempaa ja täydellisempää laatua. Sitä palvelusta ei koskaan voida aineellisesti eikä aineella tehdä.

Eivät edes suuret viisauden mestaritkaan ole sitä tietä tällä tasolla käydessään yrittäneet kokonaista ihmiskuntaa parantaa ja palvella, sillä he ovat tienneet sen, ettei sillä, eikä sitä tietä voi

kukaan ikuista ja todellista palvelusta ja maailman parantamista tehdä. Se on vain puutteellista ja monessa suhteessa saa aikaan yhtähyvin kirousta kuin siunaustakin. Kokonaisuutta palvellaan toisella tavalla. Se palvelus on henkistä laatua ja henkistä vuodatusta ihmisten kylmiin sydämiin.

Suurta on kyllä ruokkia ihmisten runmiitakin, vaan paljon jalompaa ja korkeampaa on ravita ihmisten sieluja viisauden leivällä, sanoo hiljaisuuden ääni.

On myöskin vedottu suureen T. S:n sekä ulkonaiseen päähämme Mrs Annie Besantiin, väittämällä, että suuri-seuramme olisi muka seurana antautunut ajamaan politiikkaa, valtiollisia ja yhteiskunnallisia asioita. Vaan tämä väite ei ole paikallaan. En ainakaan minä ole sellaista vielä tähän asti huomannut. Kyllä suuri-seuramme sellaisenaan on pysynyt yläpuolella ja erillään puolue- ja yhteiskuntariidoista, seuraten vain omia ihanteitaan ja alkuperäistä ohjelmaansa.

Mrs. Besant kyllä yksilönä on tehnyt työtä yhteiskunnallisella ja valtiollisella alalla, Intian vapauttamiseksi, sillä se on hänen dharmansa. Vaan se liike on aivan toista ja puhtaampaa laatua, kuin mikä on kansan liikkeenä syntynyt Suomessa ynnä muualakin Euroopan maissa, jota hra Saarnio tarkoittaa.

Yksilöille on kaikki hyvää tarkottava työ oikeutettua ja luvallista, seura ei ketään jäsentään estä kutsumustaan täyttämästä.

Joka tuntee kutsumuksensa politiikkaan ja yhteiskunnalliseen työhön ja taistelun tuoksinaan, hän siihen menköön, hän tehköön siinä työtä, sillä se on hänen dharmansa.

Vaan pakottaa koko seuraa ja sen jäseniä julkiseen politiikkaan ja aktiiviseen maailman parantamistyöhön aineella ja vallalla on suoranainen rikos T. S:n sääntöjä vastaan.

Antakaamme seuramme sellaisenaan olla erillään pikkumaisista kiistakysymyksistä ja ajattelemattomain riidoista. Sillä Teosofinen Seura on ikuinen ja riidat ovat vain ajassa, ja siksi ei ikuisen käsiä saisi ajan lialla tahrata.

Seura on eri, ja jäsen yksilönä on eri. Siksi tehköön kukin jäsen omalla vastuullaan ja ulkopuolella seuran sitä työtä, joka hänelle kuuluu ja jolla hän parhaiten luulee kohdaltaan voivansa maailmaa auttaa, siihen velvottaa meitä yksilöitä teosofia.

Vaan ei ole myöskään toisella jäsenellä oikeus pakottaa toista tekemään samaa työtä kuin hän tekee. Toisella voi olla toinen ihanne, ja hän voi paremmin ja täydellisemmin ehkä tekemällä jotain muuta työtä tässä suuressa Jumalan taloudessa maailmaa auttaa. Siksi antakaamme jokaisen vapaasti valita oma työnsä, sillä hän itse sen parhaiten tietää mikä on hänen kutsumuksensa ja mikä vastaa hänen ihanteitaan.

Pitemmän aikaa on jo maamme T. S:ssä valinnut hajottava puolue, hengen tuulahdus. Heidän puoleltaan on tahdottu tehdä jonkinlainen vallankaappaus seurassamme.

Entinen ylisihteeri ja vanha teosofisen työn tekijä hra Ervast ei enään kelpaa mihinkään, hän on muka liian suvaitsevainen ja puolueeton. Hänen työnsä ei myöskään näytä todellista arvoa annettavan, jos jollonkin vain huulillaan nimeksi ollaan sellaista-kin tunnustavinaan, vaan se ei lähde sydäimestä. Vaan eihän tätäkään tarvitse oudoksua, sillä ainahan on „kiittämättömyys maailman antama palkka“.

En sano tätä sillä, että hra Ervast kiitosta pyytää ja odottaakaan. Ei!

Sanon sen ainoastaan omasta puolestani hänen puolustukseen. Kun katson hänen toimintaansa ja työtään teosofian ja Suomen kansan hyväksi, niin joka puolella näen siinä sellaista, mitä me muut emme olisi kyenneet, emmekä voineet tehdä.

Suomen T. S. on hänen lapsensa, hän on sen synnytystuskat kärsinyt, hän on kaikkensa sen eteen antanut. Hänen työtään on kaikki se mitä teosofiana Suomessa esiintyy.

Kysyn: eikö hän ole mitään tehnyt?

Vai onko teistä joku muu enempi tehnyt?

Olen vakuutettu siitä, että niitä ihmisiä on paljon enempi, jotka häntä ymmärtävät ja jotka myöskin hänen työnsä todellisen arvon antavat.

Paljon on niitä ihmissieluja, jotka ovat hänen syvistä esitelmistään sekä kirjoistaan ammentaneet kaipaavalle sielulleen valoa ja lohdutusta. Ja he ovat kaikki hänelle kiitollisia.

Ehkä taasen lienee ollut sellaisiakin lukijoita ja kuulijoita, jotka eivät ole häntä ymmärtäneet, ja ei niin ollen hän ole voinut heitä auttaa. Vaan se ei ole hänen syynsä, sillä ainahan tulee hejetyksi joku „päärlykin“ sikain eteen, vaikka ei tahtoisikaan.

Tästä juuri sanoo viisas Salomon sangen viisaasti:

„Älä nuhtele pilkkaajata, ettei hän sinua vihaisi, nuhtele viisasta ja hän rakastaa sinua.“

Anna viisaalle, niin hän viisaammaksi tulee, opeta vanhurskasta, niin hän opissaan enenee“.

Mielestäni on enään ollenkaan turhaa kiistellä siitä, kuka on sopivin seuramme ylisihteeriksi, sen asian ovat seuramme jäsenet jo ennen niin monta kertaa ratkaisseet. Joka kertahan kun tästä asiasta on ollut kysymys, ovat seuramme jäsenet valtavana enemmistönä asettuneet juuri perustaja-ylisihteerin puolelle, ja niin tulevat he vastakin tekemään.

Seuramme jäsenten enemmistö ei koskaan tule niin kevyesti

tätä tärkeätä kysymystä ratkaisemaan, että asettaa seuramme keskushenkilöksi *kenen vaan sattuu* joukostaan.

Meidän teosofeina pitäisi toki tietämän, että on aivan väärin se-
kä turhaa tyrkyttää sellaisia henkilöitä sille paikalle joille se ei kuulu.

Se paikka kuuluu ainoastaan sille henkilölle, joka toisilta ta-
soilta sekä mestareilta on sille paikalle määrätty sekä kykyjensä
että henkilountoisuutensa puolesta. Ja tuon korkeamman mää-
räyksen ulkonaisena todistuksena on se, kenen puoleen maamme
teosofien katse on eniten käännettynä sekä kellä seurassamme
on aina ollut ja edelleenkin tulee olemaan suurin kannatus, joka
henkilö on perustaja-ylisihteeri hra Pekka Ervast.

Kun ensi vuosikokouksessa taasen tulee tämäkin asia rat-
kaistavaksi, niin yhä uudelleen tulevat seuramme jäsenet näyttä-
mään, ketä he itse todella haluavat ylisihteerikseen, ja toivon, ettei
hän, hra Ervast, kieltäytyisi täyttämästä häneen luottavien ja häntä
rakastavien seuramme jäsenten enemmistön toivoa.

Oulussa, 25—III 1919.

I. V. Hissa.

SUOMEN TEOSOFISEN SEURAN HALLINNOLLE.

Looshilehdessä N:o 6 olleiden ylisihteerimme hra Pekka
Ervast'in asettamien ehtojen johdosta, joilla ehdoilla ainoastaan
hän ilmoitti suostuvansa rupeamaan T. S. ylisihteeriksi, keskusteli
Viipurin Sampo-looshi kysymyksestä ja tuli monipuolisen, syväl-
lisen ja vakavan keskustelun perusteella siihen päätökseen, että kaikki
kokouksessa läsnä olleet jäsenet olivat yksimielisiä siitä, että looshi,
katsoen Pekka Ervast'in sekä entiseen että viimeaikaiseen toimintaan,
taivoo hänen tulevan yksimielisesti valituksi ylisihteeriksi edelleenkin.

Erikoisesti painostettiin sitä, että nyt juuri on tärkeätä saada
seuran johtoon henkilö, jonka entisyys on taatusti tunnettu ja
jonka tieto ja taito ovat yläpuolella vertailun ja joka monivuoti-
sena toiminta-aikanansa on osoittautunut olevansa ulkopuolella
kaiken puolueellisuuden ja nurkkakuntaisuuden ja jonka persoo-
nallisuus takaa, että seuramme hänen johdossaan varmasti pysyy
sinä, miksi se alusta on ajateltu: vapaan, omintakeisen ajattelun
ja lausunnon temppeleinä.

Edellä lausutuilla perusteilla katsoi looshi hänet nykyisin ai-
noaksi sopivaksi ja kykeneväksi ylisihteeriksi ja toivoi, kuten edellä
jo mainittiin, että hänet valittaisiin tähän tärkeään toimeen asetta-
millaan ehdoilla. Viipuri, 5 p:nä maaliskuuta 1919.

Sampo-looshin puolesta:

Fred. Heliö
puh. johtaja.

Lenn. L. Leino
sihteeri.

YLISIHTEERIKYSYMYKSEN JOHDOSTA.

Tampereen teosofisen looshin »*Valonheittäjän*» kokouksessa 23. III. keskusteltiin ylisihteerikysymyksestä ja hyyäksyttiin lopulta seuraava lausunto:

Tietäen perustaja-ylisihteerimme olevan kansallishaltiamme edustajan, itsenäisen salatieteilijän ja näin ollen Suomen kansan henkisen johtajan, ja koska jokainen valkoinen salatieteilijä aina suojelee ja elvyttää jokaisen ihmisen yksilöllisyyttä eikä suinkaan millään tavalla sitä pyri tukahuttamaan, katsomme me, että Pekka Ervastin ehdottamat laajemmat ylisihteerivaltuudet eivät suinkaan johdu mistään ehdottomaan yksinvaltiuteen pyrkimisestä, vaan on niiden tarkoitus ainoastaan saada seuran taloudelliset asiat helpommin ja vaivattomammin järjestetyiksi. Mutta koska Pekka Ervast viime jäsenlehdessä ilmoittaa, että hän ei tule ottamaan vastaan ylisihteeriyyttä, jää tämä looshimme lausunto ainoastaan periaatteelliseksi lausunnoksi, siis vaille käytännöllistä merkitystä. Tästä syystä jättää kokous tämän asian vuosikokouksen harkittavaksi ja päätettäväksi sääntöjen määräämällä tavalla.

»*Walonheittäjän*» puolesta:

B. Hildén,
sihteeri.

W. Wirtanen,
puheenjohtaja.

YLISIHTEERIKYSYMYKSEEN.

Yhtyen täydellisesti jäsenlehdessä N:o 1 julkaistuun J. R. H:n kirjotukseen ylisihteerikysymyksessä, pyydämme lisäksi esittää seuraavat huomautuksemme.

1:si A. A. S:n lausunnon johdosta: me myöskin pidämme tärkeämpänä viisauden *laatua* kuin määrää ja *juuri siitä syystä* haluaisimme edelleenkin Suomen Teosofisen Seuran ylisihteeriksi perustaja-ylisihteeri Pekka Ervastia, jonka omaamaa viisautta — muiden meikälaisten viisauteen verrattuna — pidämme myöskin, teosofiselta ja yleisen veljeyden kannalta katsottuna, parhaiten nykyaikankin vaatimuksia vastaavana. Tietysti esim. A. A. S:n ajatussuunnan edustajaksi sopisi parhaiten A. A. S. itse; mutta omistakoonpa kuka hyvänsä sellaista viisautta miten paljon hyvänsä, niin emme voi häntä hyväksyä S. T. S:n ylisihteeriksi, tietäessämme, että Teosofinen Seura on perustettu *henkisesti kärsivää* ihmiskuntaa auttamaan, ei alentumalla kaiken ihmisyyden ja jo saavutetun henkisen kehityksen alapuolelle, vaan koettamalla nousta ja nostaa ihmiskuntaa ylöspäin.

2:si. Mikkelin looshien lausunnon johdosta tahdomme mainita:

Mekin yksityisinä kansalaisina, Teosofisen Seuran ulkopuolella, haluamme säilyttää vapautemme saada toimia parhaan ymmärryksemme mukaan ja vastata siitä, mutta siitähän nyt ei ole kysymystäkään. Mitä taas heidän lausuntonsa toiseen kohtaan tulee, niin siinä ilmenevät ilkeämieliset oletukset ja aiheettomat luulottelut vallan väärinkäytöstä eivät suinkaan ole veljeyttä, vaan aivan päinvastaista. Meitä on opetettu kaikkia tuollaisia ajatuksia ankarasti vastustamaan, mutta saadusta opetuksesta huolimatta, sekä mikkeliäiset että muut, voivat tuollaisia ajatuksia alkuun panna ja levittää, ajatuksia, jotka eivät ole „tosia, veljellisiä“, eivätkä „hyödyllisiä“. Missä teillä muuten on esitettävänä vilpittömämpi ja nöyrempi pyrkijä ja mestarin palvelija kuin P. E. Emme suinkaan pidä P. E:tä vielä täydellisenä; mutta ne meikälistä, jotka omasta mielestään lienevät täydellisempiä, ajatustensa ja tekojensa vallassa näemme paljon puutteellisemmiksi.

Sama olkoon soveltuviissa kohdissa sanottu toisillekin, lisäämällä tuo vanha tuttu lause: „Pahuus näkee kaikki väärinpäin“.

Kuopiossa 30 p. maalisk. 1919.

Vipusen puolesta:
H. Keinänen.

SEURAMME YLISIHTTEERIYS.

Minä allekirjoitan „J. R. H:n“ lausunnon viime helmikuun jäsenlehdessä ja lisään muutaman sanan:

Älkäämme lietsoko epäsovia seuraamme, sillä siten edistämme eripuraisuutta kansassamme. Pyytääkäämme kansallishaltiamme fyysillistä edustajaa, Pekka Ervast'ia ylisihtteriksemme ja johtajaksemme, asetakkoon hän minkälaisia ehtoja tahansa. Siten suhtaudumme oikealla tavalla kansallishaltiamme ja mestarien suunnitelmaan. Hän ei ole meidän itsenäisyytemme hävittäjä vaan suojelija. Saksalainen salatieteilijä, tri Steiner sanoo: „Ei löydy parempaa ihmisen itsenäisyyden suojelijaa ja vartijaa kuin salatieteen opettaja“.

Jos me emme hyväksy niitä ehtoja, jotka perustaja-ylisihtteri on asettanut ryhtyäkseen ylisihtteriehdoikkaaksi, osottaa se, että emme tiedä, kenen kanssa olemme tekemisissä. Tämä historiallinen tekomme olisi myöskin hänelle selvä epäluottamuksen osoitus, johon jälkeläisemme suhtautuisivat hyvin sekavin tuntein, nähdessään, minkälainen on ollut Suomen jumalviisaitten seura v. 1919.

Olisi järkevää, jos me ihmiset ymmärtäisimme olla arvostelematta toistemme viisauden laatua ja määrää, kun emme siihen

mitenkään kykene. Joukossamme on — merkillistä kyllä — tällä haavaa henkinen opettaja, jonka tunnemme Pekka Ervast'in nimellä. Jos tätä olentoa täytyy välttämättömästi arvostella, niin siirtäkäämme se tehtävä mestarille, sillä muut eivät kykene sitä *oikein* suorittamaan. Meille, jotka otamme ensimmäisiä askeleita tiedon tiellä, on semmoinen homma kammottavaa ja vaarallista. Esimerkkinä tahtoisin mainita, kuinka hullunkurista on se arvostelu, jonka alkeiskoulun oppilas antaa yliopiston opettajasta.

Jos tällä haavaa Suomen T. S:ssä olisi fyysillisenä jäsenenä Jeesus Kristus, Kut Humi tai joku muu mestari, niin hänen olisi hyvin vaikeata saada ääntään kuuluville, ellei hän tekisi *ihmeitä*. Hän tietysti saisi kannatusta, mutta ei ainakaan niin paljoa, että häntä esim. yksimielisesti valittaisiin ylisihteeriksi. Kyllä häntä koetetaisiin halventaa keksimällä ja levittämällä jos jonkinlaisia juttuja, selittäen, että kyllä hän ei ole yhtään sen kummallisempi ja etevämpi kuin mekään, mutta siinä ja siinä suhteessa hän on heikompi, koska hän j. n. e. Suomalainen näet on kerta kaikkiaan sellainen, että se ei usko kotimaassa olevan mitään niin suurta, vaan kääntyy se semmoista tarvitessaan aina ulkomaitten puoleen. „Hakee kaukaa ensin, kyllä liki aina tietää löytävänsä“.

Mutta onko arvostelu ollenkaan tärkeätä, välttämätöntä ja suositeltavaa seurassamme, jonka jäsenet etsivät jumalallista viisautta? Ei. Päinvastoin on se henkisen kehityksen jarru. Jo mainitsemani salatieteilijä Steiner sanoo m. m.:

„Alkuna pitää olla eräänlainen perussävel sielussa. Salatieteilijä nimittää tätä perussäveltä *kunnioituksen poluksi*, hartaudeksi. *Ainoastaan* se kenen sielussa tämä perussävel soi, *voi tulla salatieteen oppilaaksi*“. — — — „Vihitty on vaan siten saavuttanut voiman nostaa päänsä tiedon korkeuksiin, että hän on sydämesään vajautunut kunnioituksen ja hartauden syvyyksiin. Hengen korkeuteen voi kiivetä ainoastaan siten, että astuu nöyryyden portista sisään“. — — — „*Jokainen arvostelu, jokainen tuomitseva päätelmä karkottaa sielun yhtä paljon korkeammasta tiedosta kun jokainen ehdoton kunnioitus sitä edistää*“. — — — „Arvostelun aikakausi vetää ihanteet alas. Kunnioitus, nöyryys, jumaloiminen ja ihailu saavaat väistyä muitten tunteitten tieltä“. — — — „Hänen täytyy kaikkialla, missä hänen olosuhteensa ja velvollisuutensa sen sallivat, *koettaa välttää kokonaan kaikkea arvostelua ja tuomitsemista*. Jos minä, tavatessani jonkun ihmisen, moitin hänen heikkouksiaan, *ryöstän itseltäni sitä voimaa, joka vie yliaistilliseen tietoon*; mutta jos minä rakkaudella koetan syventyä hänen hyviin puoliinsa, kokoon itselleni tätä voimaa“. — — — „Jos ruumis saa kiviä leivän asemasta, lakkaa sen toiminta. Samoin on

sielun laita. Sille ovat ravintoa kunnioitus, arvonanto ja hartaus, mitkä tekevät sen *terveeksi*, voimakkaaksi ja ennen kaikkea kykeneväksi ahkeroimaan tietoa. *Halveksiminen, vastenmielisyys, ja jonkun tunnustuksenarvoisen halpana pitäminen vaikuttavat lamauttavasti ja kuolettavasti tiedon kykyihin.* Salatieteilijälle on tämä tosiasia nähtävänä aurassa. Sielu, joka omaksuu kunnioitavia, hartaudellisia tunteita, vaikuttaa muuttavasti auraansa. Muuttamat keltaisen- ja ruskeanpunaiset väriavaukukset katoavat ja sijaan tulee sinipunaista. Täten avautuu tiedonkyky, joka saa ympäristöstään tietoa, tosiasioista, joista hänellä ei ollut ennen aavistustakaan. Kunnioitus herättää sielussa myötätuntoisen voiman ja sen kautta vedämme tietoisuuteemme ympärillämme olevista olennoista ominaisuuksia, jotka muuten jäävät salatuiksi (okkultisiksi)“.

Tämän pitäisi olla riittävän selvää kieltä ainakin T. S:n jäsenille.

Veljenne: *Heikki Peltola.*

YLISIHTEERIKYSYMYS.

Jäsenlehden viime vuoden marraskuun numerossa olleen ylisihteerin kirjoituksen johdosta esittää looshi Aurora yksimielisesti seuraavan lausunnon:

Looshi hyväksyy täydellisesti ylisihteerin siinä esittämän ohjelman, hyvin tietäen, että hänen lausuntonsa ei perustu vallanhaluun vaan tietoiseen, korkealentoiseen, koeteltuun vastuuntunteeseen, ja kunnioittaa sitä täydellistä rehellisyyttä ja avomielisyyttä, joka lausunnosta huokuu.

On virkistävää, että todella on olemassa mies, joka *tietää mitä hän tahtoo* ja *uskaltaa* lausua sen julki. Arvelemme puolestamme, ettei voida uskoa ylisihteeriä parempiin käsiin kuin Pekka Ervastian, ei nyt ainakaan ole meidän S. T. S:ssa ketään, joka siihen olisi paremmin kykenevä kuin hän.

(Turun) *Looshi Aurora.*
(Ruots. käsikirj. suom. P. E.)

SUOMEN T. S. JA SEN YLISIHTEERI.

Ne mullistavat voimat, jotka nykyään myllertävät ulkomaailmassa, uhkaavat viedä meidänkin seuramme sisäisten riitojen ja taistelujen pyörteeseen. Suvaitsevaisuus, joka on veljesrakkauden ehdoton perusta, näyttää hälvenevän mielistämme ja sijalle astuu tuomitseminen, epäluulo, väärinkäsitykset y. m. ajatukset, jotka ovat eristyksen palveluksessa. Emme voi silmiämme sulkea siltä,

että keskuudessamme ilmenee kaksi täydellisesti vastakkaista ajatussuuntaa T. S:n tarkoitukseen nähden. Toiset arvelevat, että T. S:n uuden ajan lipunkantajana tulee sellaisenaan syöksyä valtiolliseen ja yhteiskunnalliseen elämään. Sen tulisi siis ikäänkuin yhtäläistyä niiden muotojen kanssa, jotka juuri näinä aikoina pyrkivät ilmoille, mutta jotka ehkä kehityksen edetessä taas vuorostaan muuttuvat vanhoillisiksi. Toinen suunta taas näkee T. S:n tarkoituksen olevan ja aina olleen pysyä kaikkien erimielisyyksien yläpuolella, juuri sentähden, että jokainen yksilö tai jäsen siinä saisi edustaa omaa ajatuskantaansa. Siinä on mikä valtiollinen tai yhteiskunnallinen suunta tahansa täydellisesti yhtä oikeutettu olemaan edustettuna, samaten kun mitkä muut toisistaan eroavat tai vastakkaiset ajatussuunnat tahansa, kun vain niiden edustajat perustavat ajatuksensa veljesrakkaudelle. Jos ajatukset nähdään eri näkökulmilta, ei toinen saa toistaan tuomita. Mrs Besant sanoo eräässä kirjeessään: „On yksi asia, josta tahdon jokaisen teidän huolehtimaan. Se on, että säilyttäisitte ajatusvapauden täydellisenä T. S:ssä“. Mutta täydellinen ajatusvapaus voi säilyä seurassa ainoastaan sillä edellytyksellä, että seura pysyy henkisellä pohjalla ja täyttää tehtävänsä jäsenien henkisenä kasvattajana. Astuessaan ulos maailmaan toimikoon kukin yksilö sitten sen mukaan, mihin työhön hänen korkeampi minuutensa häntä kutsuu, mutta älköön hän moittiko niitä, joita sama henkinen opetus on ohjannut muille, ehkä näennäisesti vastakkaisille teille.

Me allekirjoittaneet olemme ehdottomasti sillä kannalla, että T. S:n on pysyttävä henkisenä seurana, josta voimavirtoja lähtee kaikille tulevaisuutta rakentaville, veljeyden pohjalle perustetuille työaloille. Mutta se ei saa supistua mihinkään valtiolliseen tai yhteiskunnalliseen muotoon. Tämä on nykyisen ylisihteerimme kanta ja pidämme sentähden tärkeänä T. S:n puolueettoman ja henkisen ohjelman pysyttämiseksi, että saisimme pitää hänet paikoillaan, johtajana ylläpitämään sitä suvaitsevaisuuden henkeä, jota yllämainittu ohjelma edellyttää. Olemme vuosien kokemuksista huomanneet, että hänen intuihsiooniinsa voi luottaa ja uskomme, että hän vastakin ohjaisi seuramme purtta oikeaan suuntaan. Ylisihteerini on hartaana toivomuksenaan lausunut, että seuran jäsenet voisivat häntä niin rakastaa ja häneen niin luottaa, että he antaisivat hänelle kyllin suuren vallan seuran hoitoon nähden, jotta hän voisi saattaa järjestystä seuramme nykyään hajalla oleviin asioihin. Tätä luottamusta hän on halunnut voidokseen sitä paremmin seuraa *palvella*. Mutta hänen toivomuksensa on valitettavasti väärin ymmärretty ja kuolleen kirjaimen mukaisesti tulkittu jonkinlaisen vallankaappaamisen haluksi, joka selvästi osottaa, että hyvää tahtoa ja ymmärrystä puuttuu seurastamme. Kaikki suuret

opettajat ovat kehoittaneet ihmistä näkemään ja tunnustamaan suuruus siinä, missä se eteemme tulee, sillä sen kieltäminen tekee sulun omaan näkemykseen. Tätä suurta opetusta tulisi meidänkin pohtia, ettemme kompastuisi toistemme persoonallisuutta tuomitsemaan. Toisen työn ja toiminnan tunnustaminen ei saisi meiltä unohtua. Allekirjoittaneet pyytävät hartaasti, että ylisihteeri kaikista hänelle osotetusta kiittämättömyydestä huolimatta vielä ottaisi käsiinsä seuran johdon, eikä jättäisi sitä nykyajan pyörretuulille alttiiksi. — Sillä jos T. S. on ennen kaikkea henkinen seura, niin kysykäämme tyynesti, kuka meillä on henkisesti kehittynein, viisain ja voimakkain, sillä siinä on jokaisen oikean johtajan todellinen vahtakirja. Ja hedelmistä puu tunnetaan. Kuka meistä on innokkaammin palvellut, kuka enemmän elämällään todistanut rakastavansa T. S:aa, kuka antanut kaiken kykynsä, voimansa, yhdistänyt koko kohtalonsa alusta alkaen seuramme kohtaloon? Kuka voimakkaammin vaikuttanut puhein ja kirjoituksin, kuka enemmän herättänyt ja innostanut? Kuka vakuuttavammin todistanut ihmisen henkisistä tiedoista, kuka uskottavammin kuvannut näkymättömän maailman salaisuuksia? — Kuka muu kun ensimmäinen johtajamme ja nykyinen johtajamme, nykyinen ylisihteerimme. — Kuka on kustannusliikkeemme kohottaja, kuka päämajamme pystyttäjä? — Sama ylisihteerimme.

Katkerasti kerran saisimme katua, jos nyt oman sokeutemme lyöminä sysäisimme hänet syrjään, oman yksipuolisuutemme yllyttäminä estäisimme seuraamme nauttimasta hänen viisaasta, kaukonäköistä johtoansa. Olemme jo saaneet katua tekemällä tyhjäksi hänen erinomaisia ehdotuksiaan: älkäämme erehtykö edemmäksi, vaan auttakaamme häntä uskollamme, tukekaamme luottamuksellamme hänen pyrkimyksiään, jotka ainakin tarkoittavat seuramme parasta.

Ja jollemme itse osaa ratkaista ylisihteerikysymystä, älkäämme, veljeyden nimessä, riidelkö, syyttäkö ja soimatko, vaan jättäkäämme asia, kuten ylisihteerimme ehdottaa, itse T. S:n presidentin ratkaistavaksi ja sitten, enemmistö ja vähemmistö, tyytykäämme hänen oikeudenmukaiseen päätökseensä.

Ristiriitojen keskellä rakentakaamme rauhaa, luokaamme sopuointua, toteuttakaamme veljeyttä loppumattomalla suvaitsevaisuudella toisin ajattelevia kohtaan, kunnioittamalla jokaisen vakauksista, olkoon vaikka kuinka vastakkainen omallemme. T. S. on ihmiskunnan korkeamman tajunnan edustaja, jossa ilmenee, kehittyy ja kypsyy kaikki kehitystä edistävät suunnat ja suunnitelmat. Jokainen jäsen tuntee velvollisuudekseen palvella sitä suunnitelmaa ja suuntaa, jonka hän parhaiten ymmärtää ja johon hän siis tuntee voimakkainta viehätystä.

Älkäämme unohtako, että T. S. on rikkomattoman rauhan korkea temppele, josta virtaa valoa, voimaa ja sopusointua tänne taistelujen tasolle ja että tämän temppelein alttari on pyhitetty jumalalliselle viisaudelle, joka erehtymättömällä varmuudella käyttää kaikkia meidän inhimillisiä suunnitelmiamme yhden suuren jumalallisen suunnitelman hyväksi.

Helsingissä huhtikuun 3 p:nä 1919.

<i>Hilda Pihlajamäki</i>	<i>Isak Räsänen</i>	<i>Olga Salminen</i>
<i>Kyllikki Ignatius</i>	<i>J. A. Tukiainen</i>	<i>Viktor Heikel</i>
<i>Erkki Melartin</i>	<i>Rosa Laakso</i>	<i>Erna Puustinen</i>
<i>Emil Paasonen</i>	<i>Heikki Halonen</i>	<i>Eino Leino</i>
<i>Hilma Tuominen</i>	<i>Mandi Tukiainen</i>	<i>Ester Enroth</i>
<i>Onni Sievo</i>	<i>Laina Helle</i>	<i>A. Olsoni</i>
<i>Jussi Snellman</i>	<i>Jukka Kuusisto</i>	<i>E. Carlsson</i>
<i>Aapo Pihlajamäki</i>	<i>Toivo Eränen</i>	<i>Dagmar Parmas-Saarnio</i>
<i>Oskar Merikanto</i>	<i>E. E. Happonen</i>	<i>Aino Kajanus-Mangström.</i>

YLISIHTEERIYS.

Helmikuun jäsenlehdessä jo moni Teosofisen Seuran jäsenistä ja loosheista varsin asiallisesti ja perustellusti toi esille mielipiteensä seuramme ylisihteerikysymyksestä. Tuntuu sentähden kenties jonkun verran myöhäiseltä enään ottaa asiaa uudellen esille, mutta haluaisimme kuitenkin mekin „Astra“-looshin jäsenet useampaan kertaan kysynnästä kokouksissamme pohdittuamme lausua jonkun sanan asian johdosta.

Olemme kaikki looshimme jäsenet koko ajan, kun olemme teosofiasta tienneet, pitäneet ylisihteeri Ervastia henkisenä opettajanamme ja sinä häntä kunnioittaneet. Meidän silmissämme hänessä juuri Teosofinen Seura maassamme personoituu. Hän ei ole Teosofisen Seuran *perustajia* meillä, kuten Mikkelin looshit arvostelevat, vaan on Suomen Teosofisen Seuran *perustaja* ja *luoja*. Tämän yhteydessä ei kannata lainkaan, varsinkaan seuramme suomalaisten jäsenten, mikkeliäisten tavoin aprikoida miten ja mistä muutamat harvat seuramme jäsenistä ennen ylisihteerimme tunnetuksi tulemista ovat saaneet alun (teosofiseen) tietoonsa ulkoa päin, kuten sanat kuuluvat. Ylisihteerimme on ehdottomasti maamme ensimmäinen ja etevin teosofi, sitä nimeä ei voi kukaan seuramme jäsenistä häneltä kieltää, joka puolueettomasti asioita katselee ja hiukankaan on seurannut ylisihteerimme toimintaa kirjailijana, luennoitsijana, seuramme johtajana ja yleensä teosofisen työn tekijänä. — Koska asiat nyt kerta kaikkiaan siis ovat tällaisella kannalla, niin on mielestämme vallan luonnollista, että ylisihteeri on oikeutettu esittämään seuralle vaatimuksensa sellaisessa muodossa kuin hän on ne esittänyt viime vuoden mar-

raskuun jäsenlehdessä, ja yhtä luonnollista on, että seuran on annettava hänelle se luottamus, jota hänellä on meidän puoleltamme täysi oikeus odottaa. Jos täten luottamuksella suhtaudumme häneen, seuramme perustajaan ja sieluun, niin silloin myöskin varmasti saamme Mestarien siunauksen sen laajennetun teosofisen työn muodossa, jonka hän meidän luottamuksemme ja suojelevien ajatustemme ympäröimänä voi suorittaa.

Mitä sitten tulee Teosofisen Seuran jäsenten yhteiskunnallisesti valtioon työhön, olemme sitä mieltä, että julkisessa elämässä olemme oikeutettuja sitä tekemään pelkästään yksityisinä ihmisinä pienemmissäkään määrin tähän työhön sekoittamatta Teosofista Seuraa tai viittaamatta siihen, että olemme teosofeja.

Suomen Teosofisten Seura on aina meidän „Astran“-jäsenten silmissä kajastanut maisten puolueiden ja itsekkäiden pyyteiden yläpuolella olevana pyhättönä, rauhan temppeleinä, johon saamme vetäytyä ammentamaan voimaa ja viihdytystä ulkomaailman melkeissä ja rauhattomuudessa uupuneelle hengellemme. Sellaisena se pysyttäkäämme. Ja siksi valitkaamme ylishteeriksemme se henkilö, joka koko ylisihteeriytensä aikana on näitä aatteita seuran johdossa koettanut ilmentää ja joka myöskin on ainoa, joka sen kykenee tekemään kuten jokainen tiedämme muistellamme seuramme vaiheita sinä ainoana vuotena, jolloin ylisihteerimme ei ollut seuran johdossa. Silloin ainakin meistä „Astran“-jäsenistä monasti tuntui, ettei meillä Suomen Teosofisessa Seurassa ollut enään mitään koossapitävää voimaa missään, niin paljon kuin silloin veljeydestä y. m. puhuttiinkin sanoissa. Tulimme silloin selvemmin kuin konsanaan todeksi huomaamaan ylisihteerimme niin usein teroittaman vaatimuksen, että elämässä ennen kaikkea tarvitaan vaatimatonta, hiljaista työtä, työtä oman itsensä kanssa ja että vasta sitten, kun olemme saaneet „malan pois omasta silmästäimme, voimme katsoa miten saisimme poistetuksi raiskan veljemme silmästä“.

Kaiken ylläesitetyn nojalla pyydämme ja toivomme mitä harvaimmin, että ylisihteerimme edelleenkin ottaisi ollakseen meidän henkinen ja ulkonainen johtajamme ja puolestamme täydellä luottamuksella uskomme hänen käsiinsä seuramme johdon ilman mitään ehtoja meidän puoleltamme.

»Astra»-looshin puolesta

Saima Eskelä.

OULUN AATTO-LOOSHI YLISIHTEERIYDESTÄ.

Torstaina maalisk. 20 p. oli Oulun Aatto-looshissa esillä ylisihteerikysymys. Kokouksessa oli 6 jäsentä, joista viisi käytti puheenvuoroa, antaen jokainen täyden tunnustuksen perustaja yli-

sihteerin työlle ja lausuen sen toivomuksen, että hän edelleenkin pysyisi Teosofisen Seuran johdossa, sillä ainoastaan silloin säilytetään seura puolueettomana ja pysyy se poliittisten virtausten yläpuolella. Myöskään ei pelätä antaa perustaja-ylisihteerille auktoriteettivaltaa, jota hänen uskotaan käyttävän vaan Teosofisen Seuran parhaaksi ja teosofisen työn edistämiseksi.

Kokouksen puolesta

Juho Laitinen.

RATKAISUA KOHTI.

Kuten tästä jäsenlehdestä näkyy, on vielä pyydetty tilaa lausunnoille ylisihteeri kysymyksessä. Niistä päättäen ja samaten päättäen viime jäsenlehdessä olleista lausunnoista *pro et contra* voisi otaksua, ellei näe pintaa syvemmälle, että käydään jonkinlaista väittelyä minun vähäpätöisestä persoonallisuudestani. Niin ollen olisimme kuitenkin langenneet siihen erehdykseen, joka aina uhkaa henkisiä liikkeitä, ja unohtaneet asian jonkun henkilön takia. Ja silloin todella häpeän puna nousisi minun kasvoilleni ja minä toivoisin, että kokonaan saisin näyttämöltä poistua mieluummin kuin että aiheuttaisin riitaa, katkeruutta ja vihaa veljien kesken.

Mutta en uskokaan, että väittely on minun personastani. Minä olen vain symboli, vertauskuva, määrätynlaisen käsityskannan näkyväinen edustaja. Muutenhan erimielisyys olisi liian lapsellista. En vieläkään ymmärrä, mitä pahaa siinä olisi, jos minulle annettaisiin tavallista suurempi määräämisvalta taloudellisissa asioissa. Enhän tietääkseni ole osottautunut epäkäytännölliseksi enkä huonoksi finanssimieheksi? Päinvastoin ekonomia on aina menestynyt ja vaurastunut minun johtaessani asioita. Olenhan tunnettu varovaisuudestani. Ja jos tahdottaisiin tietää minun suunnitelmiani, ei niissä ole mitään salaperäistä. Nähdäkseni ehdottomasti tärkein taloudellinen tehtävä, jos ajatellaan Nevalaisen testamenttia, on kirjapainon perustaminen. Korvaamaton oli vahinko, minkä koko teosofinen liikkeemme kärsi, kun ei toissa vuonna lunastettu sitä kirjapainoa, joka minulle y. m. oli luovutettu, mutta jota en varojen puutteesta kyennyt itsellenikään lunastamaan. Nythän emme millään muotoa tahdo saada teosofisia painatustöitämme suoritetuiksi. Ja liikkeemme hengissä pysymiselle — menestyksestä puhumattakaan — on kuitenkin painettu sana ensimmäinen ehto. Sanon siis vieläkin, että lapsellista olisi minusta riidellä semmoisesta kysymyksestä, joka muuta mutkitta toteutetaan jokaisessa affäärissä ja liikkeessä, missä menestys riippuu johdosta. Lapsellista myöskin tehdä periaatteellinen kysymys tilapäisestä ja käytännöllisestä ehdotuksesta, ikäänkuin minä itsekkäistä syistä haluaisin jotain valtaa.

Ja muuten turhakin. Sillä minun personani on nyt kysymyksen ulkopuolella. Olen selittänyt, etten enää tahdo olla ylishteeriedokkaana.

Mutta asialla onkin toinen puoli. Olen vain symboli. Ne jotka minua kannattavat, kannattavat samalla jotain suuntaa, jota minä edustan. Jos nyt enemmistö seurassa kannattaa tätä suuntaa, on tämä varteenotettava seikka. Väärinhän olisi enemmistön kannalta, jos vähemmistö ilman muuta pääsisi asioiden johtoon. Sentähden olisi myös väärin minulta, jos ilman muuta pyytäisin, kuten ennen olen tehnyt, että enemmistö tyytyisi vähemmistön päätöksiin. Ja sentähden minulla nyt onkin selvä ehdotus vuosikokoukselle.

Olemmehan kaikki yhtä mieltä siitä, että liittyessämme Teosofiseen Seuraan liityimme Teosofiseen Seuraan? Emme suinkaan Ervastiin enemmän kun kenenkään muunkaan henkilön seuraan, vaan puhtaasti Teosofiseen Seuraan! Ja koska Teosofiseen Seuraan liityimme, on meillä täysi oikeus, pitäen kiinni Seuran ohjelmasta ja tehtävistä, pohtia ja tehdä itsellemme selväksi, mikä Teosofinen Seura on. Ja samalla on velvollisuutemme ottaa selvää siitä, mitä Seuran perustajat – sekä Mestarit että fyysiset perustajat – ja sen korkeimmat johtohenkilöt sanovat Seuran tarkotuksesta ja tehtävistä, sillä jos meidän käsityksemme T. S:sta poikkeaisi näiden korkeimpien auktoriteetin käsityksestä, silloin epäilemättä me olisimme väärässä ja saisimme väistyä.

Nyt minä olen lausunut ajatuksia Teosofisesta Seurasta, jotka muutamissa jäsenissämme ovat herättäneet paheksumista ja epäilystä. He vastustavat „valtaan pääsemistäni“ siitä syystä, että pelkäävät minun johtavan Seuraa harhaan! Itse en kyllä näe, mitä vaaraa tai mitä epäteosofisuutta piilee siinä ohjelmassani, jonka olen erikertoja esittänyt ja jonka ydinkohdat ovat seuraavat: 1) T. S. on pidettävä ulkopuolella kaikkea politiikkaa, sekä valtiollista että yhteiskunnallista; 2) T. S:n veljeys on ensi kädessä toteutettava jäsenten kesken suvaitsevaisuudessa, keskinäisessä auttamisessa j. n. e.; 3) suhteemme Jumalaan (-teosofia) ei ole riippuvainen ulkonaisista olosuhteista, se täytyy voida toteuttaa „kuningaskunnassa“ yhtä hyvin kun „tasavallassa“ – sille on yhden tekevä, mikä milloinkin on maailman ulkonainen tila. Ajattelin toisinaan ennen niinkuin hra Saarnio, että ylishteerinä voi olla kuka tahansa, joka kykenee toimistotehtäviä suorittamaan. Nyt en enää ajattele niin. T. S. ei kaipaa ainoastaan virkamiehiä. Se kaipaa myös edustajakseen ja pääkseen joka maassa henkilön, joka kykenee sitä edustamaan henkisesti ja älyllisesti. Virkatehtäviä voivat suorittaa toiset.

En, kuten sanottu, näe, missä kohdin tuo ohjelmani ei olisi

teosofinen, mutta jos olisin erehtynyt, olisi hullua tyrkyttää T. S:lle minun ohjelmaani!

Menetelkäämme siis seuraavasti:

Jos vuosikokouksessa enemmistö, kuten tähänkin saakka, kannattaa minun suuntaani, alistakaamme asiamme T. S:n presidentin, Mrs. Annie Besantin, ratkaistavaksi. Olemmehan valitessamme hänet presidentiksi *hänelle tunnustaneet* korkeimman auktoriteetin T. S:aa koskevissa asioissa näyttäkäämme siis, että panemme arvoa hänen lausunnolleen.

Tuonenkylässä maalisk. 29 p:nä 1919.

Pekka Ervast.

TÄRKEITÄ UUDISTUKSIA.

Norjan T. S:n jäsenlehti n:o 5 maaliskuulta 1919 on saapunut luokseni ja sisältää pari tärkeätä uutista, joista ei toista tietä ole tietoa saapunut.

T. S:n presidentti on lokakuun 2 p:nä 1917 lähettänyt kansallisille seuroille ehdotuksen, jonka mukaan jokaisen kansallisseuran tulee valita itselleen korkein virkamies nimeltä „kansallisvarapresidentti“ tai „kansallispresidentti“.

Amerikan T. S:n kansallispresidentti Mr. A. P. Warrington ehdotti, että joka kansallisseurassa T. S:n presidentti valitaan presidentiksi *ex officio*, joten nykyisistä ylisihteereistä tulee virkansa puolesta kansallisvarapresidenttejä. Mutta koska heitä luonnollisesti nimitetään kansallispresidentteiksi, on T. S:n presidentin arvonimi oleva „kansainvälinen T. S:n presidentti“.

Amerikassa on kansallispresidentti kansallisen T. S:n korkein johtaja ja välittää yhteyttä Seuran päämajan ja jäsenten kesken, mutta silti on olemassaa ylisihteeri, joka hoitaa kansallisen seuran toimistoa ja ylisihteeriyteen kuuluvia virkatehtäviä. Täten jää kansallispresidentille aikaa kirjalliseen ja henkiseen työhön.

Amerikassa on siis toteutettu sama ohjelma, jota meilläkin Suomessa tätä nykyä noudatetaan! Ovat siis amerikkalaisetkin sitä mieltä, että korkeimpana kansallisen T. S:n johtajana on oleva henkilö, joka voi T. S:aa henkisesti ja älyllisesti edustaa eikä yksin virkatehtäviä suorittaa.

3. 4. 19.

Ylisihteeri.

„TEOSOFI-SOSIALISTIT“.

Helsingin lehdissä on näkynyt ilmoituksia siitä, että „teosofisocialistit“ kokoontuvat kerran viikossa pohtimaan nykyajan yhteiskunnallisia kysymyksiä teosofian valossa.

Tekisi mieli kysyä: minkätähden nimitys „teosofi-sosialistit“? Eivätkö siis „teosofit“ sinään saata pohtia yhteiskunnallisia kysymyksiä teosofian valossa?

Vai onko tarkoitus perustaa uusi puolue? Eikö siinä tapauksessa ole väärin käyttää teosofi-sanaa, jolla ei ole pienintäkään tekemistä puolue-elämän kanssa?

Teosofisen Seuran jäsen on vapaa kuulumaan mihin puolueeseen tahansa, mutta naurettava olisi puhua „teosofi-kokoomuspuolueista“ tai „teosofi-maalaisliittolaisista“. Se olisi puoluejaon sovittamista alalle, jossa puolueita ei ole. Vai eikö T. S:n jäsenjuuri ole luvannut pitää kaikkia ihmisiä veljinään . . . yhteiskunta-asemaan ja puolueeseenkin katsomatta?

Toivon, että teosofian ylevää ja vakavaa nimeä ei sekoteta ajan ja olosuhteiden haihtuviin ilmiöihin.

Suomen T. S:n ylishteeri.

LOOSHI-UUTISIA.

Kalevala-looshissa oli 24. 2. keskustelukysymyksenä: „Miten sovellutetaan anteeksi-antavaisuutta syyn ja seurauksen lakiin“? Keskustelussa ilmeni kaksi eri ratkaisua:

1) Karma on lahjomatonta, ehdotonta, joten emme voi puhua karman anteeksiannosta. Karma säilyy samanlaisena elämänsääntönä maailman alusta maailman loppuun. Anteeksi anto on kahden ihmisen syyn hyvällä voittamista ja tuottaa vain hetkellisen sielun rauhan. Mutta anteeksiannolla ei Karmasta säästy.

2) Karma on lieventyväinen laki ihmisen kehityksen mukaan. Ei mikään kostaja-maksaja vaan opettaja, joten voimme puhua karmankin anteeksiannosta.

Ihmiselle kehittyessään karman-lain alaisuus muuttuu ja viimein loppuu, jolloin ihminen on päässyt karma-lain herraksi; ihmisten välinen anteeksianto on rakkautta ja luo hyvää karmaa, jolloin on karma lieventynyt, niin että se on rakkautta.

Vuosikokouksessa 3. 3. 19. valittiin n. k. käytännöllinen komitea, joka järjestää n.k. teosofis-sosialistisia kokouksia, joissa on aikomus keskustella *päivän tapahtumista veljeyden valossa*. On kuitenkin huomattava, että nämä kokoukset ovat aivan erossa T. Seurasta, ainoastaan meillä teosofeilla on aikomus näitä keskusteluja johtaa ja hallita.

V. A. N.

Kalevalapäivän aatto-illan viettoon kokoontui Joensuun Valon Taimi Looshi kutsuvieraineen v. k. 27 päivän iltana hovioikeuden-neuvoksetar Esteri Weissenberg'in taiteelliseen kotiin. Insinööri

Aaro Hakkarainen luki „Noidan pauloissa“ kirjoittamansa kalevala-henkisen näytelmän muutamia kuvaelmia. Rouva Weissenberg lausui melodraaman Marjatan laulu — rautatienvirkailija Peltolan viululla ja lyseolaisen Rainer v. Weissenberg'in pianolla säestäessä. Marjatanlaulu — jonka olemme useasti kuulleet — teki nyt mielestämme syvemmän tehonsa. Saatiin kuulla vielä neiti Meri v. Weissenberg'in useita yksinlauluja. Rouva Maija Hakkarainen luki P. E:n Kalevalan avain-teoksesta luvut Joukahainen ja Aino. — Herra Peltola esitti viulunsoittoa Rainer v. Weissenberg'in säestyksellä.

Illanvietto kokonaisuudessaan teki kalevaisen vaikutuksen tehostaen siten looshien tämän syksyistä työskentelyä kalevalatutkimuksessa.

Tietääksemme on Valontaini ainoa, joka on vireillä pitänyt kalevala-henkeä paikkakunnallamme kaikessa hiljaisuudessa jäsentensä kesken.

Suuria emme ole aikaansaaneet. Syvään vielä kerran juurtuvaa kalevalan tutkimustainta olemme koettaneet vaalia P. E:n ihanan kirjan — Kalevalan avain — johdolla.

Toivomme vielä kerran rakkauden kansalliseepoksemme kätkemään suureen ja syvään ikiviisauteen leimahtavan valtavaksi Karjalan kansan povessa.

Vielä kerran on koittava aika, jolloin jokaisen sydän juhla-mielin sykähtää kalevalapäivän — kalevalaviikon ajaksi — kun Suomen kansa, Suomen heimo, löytää entisyydestään oman salatun jumalviisausarteensa kätkön.

Silloin on Suomessa huomen, kun kansa kaipaa Väinämöistään, oman henkensä sisintä.

A. H.

Kirje Kuopiosta. Looshi „Vipunen“ Kuopiossa vietti kymmenvuotisjuhlaansa helmikuun 21 p:nä Rautatieläisten talolla klo 1/2 7 j. p. seuraavalla ohjelmalla: Tervehdyspuhe (H. Keinänen). Runo, Nimetön niemi, kirj. Eino Leino (neiti Marjanen). Pianonsoittoa (Hilja Heino). P. E:n esitelmä „Teosofisesta siveysopista“ (mukaillen H. Keinänen). Kymmenvuotiskertomus y. m. Väliajalla tarjoihtiin kahvia pullan ja sokerin kanssa.

Jäsenet olivat kutsuneet vieraisiksi teosofian harrastajia. Juhla-tunnelmaa lisäsi Presidenttimme Annie Besantin ja Perustajaylisihteerin kuvat seinällä.

M. A.

Oulusta. Vuosikokouksessaan viime tammik. 16 p. päätti Aatto-looshi alottaa n. k. teosofiset kurssit, ruveta koulumaisesti tutkimaan teosofisia totuuksia. Läpsykirjoiksi otettiin ensin Annie Besant'in „Ihminen ja hänen ruumiinsa“, mutta lisätietoja on

kunkin hankittava kykyjensä mukaan. Kukin kurssin osanottajista on vuorostaan kuulustelijana ja pidetään kuulustelut joka toinen sunnuntai sunnuntaikokouksen jälkeen. Kolme tällaista tilaisuutta on meillä jo ollut, ensimmäisenä oli esillä fyysillinenruumis ja sen eetterinen kaksoispuoli, toisena astraaliruumis ja kolmantena äly- sekä syuruumis. Vaikka vanhemmille teosofeille nämä ovatkin tiettyjä, monta kertaa seuloituja asioita, näyttää kuitenkin, etteivät ne ole niin selviä, ettei niihin vieläkin kannattaisi syventyä. Sitäpaitsi on meille nuoremmille tutkijoille vanhempien ja kokeiden jäsenten mukanaolo suureksi avuksi. Yksin tutkivissa jää varsinkin alussa moni seikka huomaamatta, joka yhteisesti keskusteltaessa tulee esille. Myös opettavat tällaiset hetket opiskelijaa järjestämään ajatuksensa loogillisesti ja ne tajuttavasti esille tuomaan.

Siten koetamme mekin täällä kaukaisessa pohjolassa syventyä meille rakkaiksi käyneihin totuuksiin ja niistä murusen kerrallaan itsellemme omistaa.

Signe Rosvall.

TUONEN SATO TÄNÄ TALVENA.

Joulun edellä nukahti kuolon uneen lyhyen sairauden jälkeen eräs T. S:mme vanhimmista ja uskollisimmista jäsenistä, rouva *Ida af Hällström*. Hän oli mukana Suomen T. S:aa perustamassa v. 1917 avattiin Helsingissä teosofinen lainakirjasto. Vaikka hän oli „ruotsalainen“ ja vaikka hänen suomenkielisen taitonsa oli vaillinaisen, hän alusta lähtien innokkaasti kannatti teosofista työtä suomen kielellä; ja kun monet ruotsinkieliset teosofit lausuivat epäilyksensä siitä, oliko viisasta levittää tietoa teosofiasta kansan kesken, seisoi Ida Hällström aina järkähtämättömän lujana minun puolellani, uskoen siihen, että Mestarien sanoma oli todella kaikkia varten, niin ylhäisiä, kuin alhaisia, niin rikkaita kuin köyhiäkin varten. Hän olikin teosofi tämän sanan inhimillisessä ja kauniissa merkityksessä: sydämellinen, auttavainen, aina kaikista hyvää uskova. Kovaa, tuomitsevaa sanaa ei lähtenyt hänen huuliltaan. Aina hän puhui rakkauden ja sovinnollisuuden hengessä. Missä hän oli läsnä, siinä eivät toiset saattaneet olla häijyjä. Hän oli minun tukeni ja turvani kaikkina niinä vuosina, jolloin hän istui mukana T. S:mme hallinnossa. Kun hän lopulta korkean ikänsä takia jätti paikan hallinnossa, olin ikäänkuin kadottanut oman rakkaan äitini. Sängen harvoin olinkin sen jälkeen tilaisuudessa näkemään hänen rakkaita kasvopirteitään. Mutta milloin hän vain jaksoi, oli hän kuuntelemassa luentoani, ja Vägen-looshin kokouksista hän ei mielellään ollut poissa. Niinikään hän läsnäolollaan kunnioitti jokaista vuosikokoustamme Helsingissä ja Tuo-

nenkylässä (lukuunottamatta viime vuotista). Seuramme jäsenille oli kyllä käynyt tutuksi ja rakkaaksi „vanhan rouva Hällströmin“ lämpöä ja jalomielisyyttä uhkuva personallisuus, ja moni, moni kaipaa nyt hänen lempeitä, tuuhean valkoisen tukan kaunistamia kasvojaan . . . Mestarin rauha olkoon hänen kanssansa nyt ja iankaikkisesti!

Helmikuussa siirtyi näkymättömään elämään toinen vanha teosofi, joka alusta saakka oli mukana Kalevala-looshissa, nim. *Oskari Laurila*. Maaliskuussa korjasi taas kuolon enkeli kaikille teosofeille Suomessa rakkaaksi tulleen *Väinö Valvanteen*, joka niinkään oli seurannut teosofista liikettämme siitä saakka, kun hän Helsinkiin muutti (1905). Olkoon heidänkin kanssaan Mestarin rauha nyt ja iankaikkisesti!

Ylisihteeri.

TEOSOFEILLE.

Ranskan Teosofisen Seuran ylisihteerin kehoitus kaikkien maiden nuorille teosofeille työskentelemään kansainliiton puolesta.

Päämäärä.

Nuoret teosofithan tahtovat kaikissa maissa vuodattaa mietskelyssä hankkimaansa viisautta toimintaan, jokapäiväiseen elämään, politiikkaan ja yhteiskunnallisiin kysymyksiin. Heidän korkeimpia halujaan on Teosofisen Seuran ensimmäisen tehtävän toteuttaminen.

Tämä viisauden siirto toiminnan maailmaan tapahtuu, kun ryhdytään yhdessä työskentelemään presidentti Wilsonin kansainliitto-aatteen toteuttamiseksi.

Onhan nykyiselle sukupolvelle elämänsä pyhittäminen niin suurenmoiselle aatteelle kyllin arvokas päämäärä. Tämä päämäärä on ylevä, se on sopusoinnussa koko maailmassa nykyään vallitsevan yleisen pyrkimyksen kanssa. Mutta sillä on samalla myös mitä suurin merkitys, sillä ellei sitä saavuta, tulee elämä maailmassa sietämättömäksi, ihmiskunta vajoo syvimpään kurjuuteen, ja sen kehitys pysähtyy.

Me teosofit olemme valinneet erikoistehtäväksemme kehityksen jouduttamisen, joten meidän *velvollisuutemme* on työskennellä sen puolesta.

Nuoret teosofit, ojentakaamme sentähden kätemme kaikille tovereille.

Uusi seura kalkkiin maihin.

a) Poliittinen kanta.

Kansakuntien liiton kautta tahdotaan perustaa maailmanhallitus, jolle jokaisen kansakunnan tulee luovuttaa osa ylimmästä hallintovallasta. Mutta tämä liitto, josta niin paljon odotetaan, voi tulla myös sen irvikuvaksi, sillä ei ole niinkään helppoa voittaa kansallista itsekkyyttä. Aivan hyödytöntä on odottaa apua hallituksiltamme, sillä niiden toiminnan me kyllä tunnemme. Niinpä sanoo presidentti Wilson, joka itse on valtiomies, että kansakuntien liiton tulee olla kansojen liitto.

Meidän on voitettava puolellemme yleinen mielipide, mutta alkäämme luoko mitään haaveiluja, sillä aatteen toteuttaminen vaatii paljon aikaa.

Lähin päämäärämme on muodostaa kaikissa kansakunnissa sellainen ryhmä, joka tahtoo levittää tätä aatetta, sellainen puolue, joka vaikutusvallallaan ryhtyy maailman-hallitusta kannattamaan.

b) Yhteiskunnallinen kanta.

Nykyajan voimakas kehitysaalto nostaa kansan vallan kukkuloille. Ellemme tuohon virtaukseen yhdy, emme myöskään voi vaikuttaa kansan elämään, emmekä sitä millään tavalla hyödyttää. Mutta me voimme omaksua sosialismia korkeamman näkökannan.

Sen sijaan, että turhaan taistelisivme kansan-hallitusta vastaan, tulee meidän ruveta sitä kannattamaan pitäen sitä kuitenkin vain välitilana lopulliseen päämääräämme johtavalla tiellä.

Päämäärämme on korkeammalla: *ykseydessä*, kansakuntien ja — luokkien yhteistoiminnassa. Jokainen kansanluokka on yhteiskunnallinen tekijä, voimakeskus.

Me emme tahdo ketään sortaa.

Pääomien keskittyminen (keskiluokka) ja kansan järjestäytyminen (työväen luokka) ovat molemmat yhtä välttämättömiä. Niiden liitto luo ihmiskunnalle onnea tulevaisuudessa.

Mutta ennen sitä pääsevät alemmat kansankerrokset voitolle, joka, ikävä kyllä, ei voine tapahtua ilman taistelua ja hävitystä. Jos tuota taistelua johtaa oikeus, niin voi se tehdä onnellisen muutoksen yhteiskunnalliseen kehitykseen.

Rahalla on aivan liian suuri valta, joten sen valtaa on vähennettävä. Se on sekä hallitsevien että keskiluokan keskuudessa luonut itsekkyyttä ja turmelusta. Raha on aiheuttanut kaiken taistelun kansakuntien ja — luokkien välillä.

Kansa tahtoo kehittää *moraalista kykyä*. Meidän tulee sitä auttaa koettamalla kehittää välttämättömiä puheiden, tapojen ja jär-

jestysmuotojen ihanteita sekä koettamalla kytkeä kansasta anarkian ja kapinan henki. Ne, jotka kannattavat viimeksi mainittuja periaatteita, eivät voi, eivätkä saa ottaa osaa meidän kehityksemme.

Oma lehti ja – lippu.

Me tarvitsemme oman äänenkannattajan julistaaksemme mieli-piteemme ja ajatuksemme maailmassa tunnetuiksi sekä kutsuaksemme työhön ja toimintaan kaikki, joilla on rehellinen ja suora tahdo. Me tarvitsemme siis oman lehden.

Kaikkien maiden teosofit, jos todella ryhdymme työhön, niin tulee lehtemme maailman ensimmäiseksi.

Tukeaksemme horjuvia ja rohkaistaksemme uskaliaita ottaakamme tunnusmerkki, lippu, jonka alle voimme kokoontua.

Me emme tahdo punaista lippua, internationalin symbolia.

Kansainliitto-aatteen merkiksi ehdotamme sinistä lippua.

Tunnusmerkkimme nimi olisi „Sinilippu“.

Kehoitus.

Tämä on tavallaan ensimmäinen alku kansainväliselle toiminnalle, jonka ehdotamme kaikissa kansakunnissa asuville veljillemme.

Teosofisen Seuran tehtävä olisi tietysti yhä edelleenkin pysyä vapaan ajattelun ja mietiskelyn temppeleinä älyn kohottamiseksi henkeä kohti. Mutta meidän mielestämme on käytännöllisessä elämässä sekä valtiollisissa ja yhteiskunnallisissa asioissa tämä nyt ystäviemme arvosteltavaksi esittämämme toiminta aivan yhtä välttämätöntä.

Ymmärtäkäämme kuitenkin selvästi, että vaikkapa Teosofinen Seura onkin antanut liikkeellemme alkusysäyksen, niin on se mahdollisimman pian tehtävä riippumattomaksi, jotta se voisi vapaasti käyttää kaikkien kansainvälisten liikkeitten jo omaksumia menetelmiä ja hyväksymiä käsitteitä.

Niin teosofit, auttakaa meitä kaikissa maissa. Auttakaa maailmaa luomaan tulevaisuuden liiton. Mutta ennen kaikkea luokaamme ystävyysuhteita kaikkien kansojen kesken, luokaamme *suuri sielu*, sillä se on ensimmäinen edellytys kaikelle tulokselliselle toiminnalle.

Suom. A. A. Saarnio.

KESKUSTELUKYSYMYKSIÄ VUOSI-KOKOUKSELLE.

Kokouksessaan t. k. 13 p:nä päätti S. T. S:n hallitus, että vuosikokouksessa otetaan n. s. epävirallisissa keskusteluissa poh-

dittavaksi seuraavat kaksi kysymystä, joista ehdotuksia oli hallitukselle lähetetty:

1) Teosofisen aikakauskirjan tukeminen tai perustaminen. Ehdotuksen tekijä herra A. A. Saarnio on laatinut asiasta seuraavan alustuksen.

Suomen Teosofisen Seuran Hallitukselle.

Haluaisin nöyrimmästi tehdä T. S:n ensi vuosikokoukselle ehdotuksen ja pyytäisin sentähden Hallitusta hyvántahtoisesti julkaisemaan ehdotuksen vuosikokouskutsumuksessa.

Ehdotus teosofisen aikakauskirjan taloudellisen ja aatteellisen puolen tukemisesta sekä „Tietäjän“ ja Suomen Teosofisen Seuran suhteiden määrittelemisestä tai vaihtoehtoisesti seurалlemme oman aikakauskirjan perustamisesta.

Suomessa on julkaistu teosofista aikakauskirjaa jo vuodesta 1905 alkaen. Mutta jos vertailemme sen varhaisempia vuosiker-toja myöhempiiin, niin huomaamme, ettei siinä ole tapahtunut huomattavampaa kehitystä. Se ei ole tullut monipuolisemmaksi eikä arvokkaammaksi, vaan ehkä pikemmin päinvastoin yksipuoli-semmaksi, vaikkapa se vuosien vieressä onkin tullut lukijakun-nalle yhä rakkaammaksi. Se on viime vuosina yhä enemmän keskittänyt toimintansa seuramme toiseen tehtävään ja siinäkin rajoittunut etupäässä vain kristinuskon syvyyksien esittämiseen, joten varsinainen eri uskontojen vertaileva tutkimus on jäänyt aivan sivuasiaksi. Siinä ei ole enää viime aikoina juuri nimeksi-kään julkaistu Annie Besantin, Leadbeaterin tai toisten seuramme johtohenkilöiden aikakauslehtikirjoitusten suomennoksia. Sen ulko-asu ei ole tullut paremmaksi, sen kirjoitusten muodollinen arvokkuus ei ole kohonnut, eikä sen tilaajamääräkään ole sanottavasti suurentunut. Ainakin yhtenä syynä kaikkeen edellä mainittuun on nähtävästi se, ettei seuramme ole pannut tarpeellista huomiota sen toimittamisen ja julkaisemisen avustamiseen. Aikakauskirjan toimittaminen vaatii suuria ja monipuolisia voimia. Meidän pitäisi siis koota sekä taloudelliset että henkiset voimamme yhteen, jotta saisimme sellaisen teosofisen aikakauskirjan, joka kirjoitustensa muodollisen ja sisällyksellisen täydellisyysden ja arvokkuuden puolesta sekä yleensä ulkoasuunsakin nähden voisi kilpailla maamme ensimmäisten aikakauskirjojen „Valvojan“ ja „Ajan“ kanssa, vaikkapa se ei kokonsa puolesta vetäisikään niille vertoja. Edellä esitetyn ajatuksen toteuttamiseksi ehdotan,

että Suomen Teosofinen Seura ryhtyisi taloudellisesti avustamaan teosofisen aikakauskirjan julkaisemista sekä samalla velvoittaisi seuramme Hallituksen sopimaan „Tietäjän“ julkaisijan kanssa siitä, että „Tietäjän“ jokaisessa numerossa julkaistaisiin vähintään yksi Annie Besantin, Leadbeaterin tai suuren seuramme jonkun muun huomattavan johtohenkilön kirjoituksen suomennos, tai, jos katsotaan asialle edullisemmaksi, että Seura ryhtyisi itse julkaisemaan omaa teosofista aikakauskirjaa, sekä että kokous viimeksi mainitussa tapauksessa määräisi jonkun rahamäärän Hallituksen käytettäväksi aikakauskirjan perustamista ja julkaisemista varten.

Hämeenlinnassa, helmikuun 10 p:nä 1919.

A. A. Saarnio.

Yllä olevan johdosta hallitus pyytää vuosikokouksen ottamaan huomioon, että Seuran nykyinen taloudellinen tila ei myönnä uusien menoerien määräämistä. Jos tahtotaan toteuttaa herra Saarnion ehdotuksia, on siis turvaututtava uusiin lisäverotuksiin tai mahdollisittin testamentteihin tai lahjoihin.

2) Teosofisen orpokodin perustaminen. Ehdotuksen tekijä, rouva Impi Rahkonen, tarjoutuu vuosikokouksessa alustamaan kysymystä ja on alustuksen valmistelua varten laatinut seuraavan kirjoituksen.

Teosofinen orpokoti.

Monien Teosofisen Seuran jäsenien mielessä on päilynyt ajatus saada perustettua koti lapsille, jotka ovat jääneet kodin turvaa vaille. Koti, etupäässä sellaisten vanhempien lapsille, jotka ovat halunneet tahi haluavat saada lapsilleen teosofishenkistä kasvatukselta. Nyt on muutamien jäsenten keskuudessa vakavasti pohdittu sellaisen kodin aikaansaamista. On haahmoteltu suuntaviivoja kodin toiminnasta ja rakennuksen asiallisiksi saamiseksi. Että koti todella tulisi yhteisen ajatuksen tulokseksi kehoitaisimme lähettämään suunnitelmia toiminnan tavasta ja piirustuksia rakennusta varten. Vuosikokouksessa voitaisiin kodin perustaminen ottaa keskustelukysymykseksi, pohdittaisiin entisten orpoloiden valoja varjopuolista, ettemme tekisi samoja virheitä. Tämä koti, joka mahdollisesti saataisiin perustettua, on ajateltu korkeintaan 12 lapselle, eri-ikäisille sekä tytöille että pojille. Lapset saisivat olla kodissa, kunnes ovat löytäneet elämäntehtävänsä ja senkin jälkeen olisi koti heille kotina, jonne voisivat palata levähtämään saadak-

seen uutta voimaa ja virikettä elämäänsä. Vakava on yritys, se kaipaa todellisia rakastavia sieluja, jotka itsensä unohtaen voisivat antautuvasti uhrata itsensä, työnsä, aikansa kodin hyväksi, että kodista tulisi todella pyhättö, johon jokainen sen jäsen rakkautella kiintyisi, siten toinen toisiansa kasvattaisivat ja nostaisivat yhä korkeampaan elämään. Ajateltiin saada perustettua osakeyhtiö tai jonkinlainen kannatusliitto. Ehkäpä joltakin ylettyisi lahjottaakin jokunen summa yritykseen. Kaikkia näitä asioita pyytäisimme kunkin jäsenen pohtimaan ja ajattelunsa tulokset lähettämään allekirjoittaneelle ennen vuosikokousta, että voitaisiin laatia alustus keskusteluyksymykselle.

Impi Rahkonen.
Säiniö, Luurinmäki.

EHDOTUKSIA VUOSIKOKOUKSELLE.

Kokouksessaan t. k 13 p:nä päätti S. T. S:n hallitus esittää vuosikokoukselle seuraavat sääntömuutosehdotukset.

N:o 1. Ylisihteeri vaiko kansallispresidentti?

Koska T. S:n presidentti Mrs. Annie Besant lokakuun 2 p:nä 1917 kansalliselle seuroille lähettämässään kiertokirjeessä ehdottaa, että Amerikan T. S:n esimerkkiä noudattaen kansalliset seurat muuttaisivat korkeimman virkailijansa nimen „ylisihteeri“ *kansallispresidentiksi*, saa Suomen T. S:n hallitus täten vuosikokoukselle esittää, että säännöissä ja käytännössä ylisihteeri-nimitys vaihdettaisiin kansallispresidentti-nimitykseksi.

N:o 2. Virka-ajan pituus.

Noudattaen useiden maiden, m.m. Amerikan ja Ruotsin esimerkkiä ehdottaa Suomen T. S:n hallitus, että hallituksen virkailijoiden toimintakausi pidennettäisiin kahdeksi vuodeksi ja ylisihteerin (kansallispresidentin) kolmeksi vuodeksi, joten sääntöjen § 32 tulisi kuulumaan seuraavasti:

§ 32. Joka kolmas vuosi valitaan vuosikokouksessa kansallispresidentti kolmeksi vuodeksi. Vuosikokouksessa valitaan 13 §:ssä mainitut varsinaisen hallituksen jäsenet ynnä neljä varajäsentä, kukin kahdeksi vuodeksi, kuitenkin niin, että joka vuosi, ja ensi kerralla sopimuksen mukaan, hallituksesta eroaa kolme varsinaista ja kaksi varajäsentä, ollen jälleentalinta luvallinen.

N:o 3. Vuosikokouksen pöytäkirjan tarkastajat.

Hallitus ehdottaa, että sääntöjen 30 §:ään liitetään jälkimäiseen lauseeseen sanat *ja pöytäkirjan tarkastajat*.

N:o 4. Seuran nimen kirjottaminen.

Koska virallisissa säännöissä on välttämätöntä, että mainitaan, kuka on oikeutettu kirjottamaan seuran nimen, ehdottaa hallitus, että 18 §:ään lisätään lause: Hän (nim. kansallispresidentti) kirjottaa yhdessä rahastonhoitajan kanssa seuran nimen.

Vaihtoehdotus (katso § 18): Hallituksen puheenjohtajana on hän Suomen T. S:n toimeenpaneva virkailija ja kirjottaa seuran nimen.

N:o 5. Suomen T. S:n rekisteröiminen.

Hallitus ehdottaa, että vuosikokous valtuuttaa ja velvottaa uutta hallitusta niin toimimaan, että Suomen T. S. tulee laillisesti vahvistetuksi ja rekisteröidyksi.

TILINTEON PÄIVÄNÄ.

Väinö Valvanteen muistojuhlassa 23/3 pidetty puhe.

Niinkauan kun me epätäydellisinä olentoina kuljemme olemassaolon taivalta, niinkauan käy tiemme tilinteosta toiseen.

Sellainen tilinteko tulee tavallisesti ihmisten eteen kuoleman edessä ollessa, kun se uhkaa erottaa tai on erottanut tavalla tai toisella toisiinsa liittyneet. Kuolema on suuri erottaja. Kovimmatkin ihmismiehet sen edessä usein murtuvat, tulevat vilpittömiksi omiin erehdyksiinsä nähden, kaipaavat sovutusta, anteeksiantoa. Niin hellänä ja vakavana taluttaa kuolema toistensa luo omaiset, ystävät, riitaveljet, ja sydämet sulavat anteeksipyynnön ja anteeksiannon kyynelistä. Ja me saamme tuntea, kuinka jokainen tuollainen elämämme kokemus on ollut kuin uudestisyntymisen kaste, kohoaminen uuteen, parempaan elämään.

Kun siis kuolema ystävämme kutsuu ja velvottaa meitä tilintekoon, miksi sitä pelkäisimme, miksi emme olisi vilpittömiä, miksi peittäisimme katseemme sen silmien syvyyden edessä, kun kerran tiedämme sen kautta uuteen elämään käyvämmek.

Tilintekoon, ystävät, kutsuu kuolema meitä tällä hetkellä. Kutsuu Suomen T. S:n jäseniä, sen veljen elämä, joka nyt on aineellisessa muodossaan poistunut luotamme ja jonka muistojuhlaa viettämään olemme nyt kokoontuneet.

— Kenties tulee nyt taholtanne vastaani ajatus: on sopimattonta vetää esiin sellainen kysymys, joka kenties voi tulla häiritsemään tämän juhlan kaunista ja hyvää tunnelmaa. Niin on minulle jo ennemmin huomautettu ja niin ajattelin itsekin, kun tulin.

johdetuksi tähän aiheeseen, sillä olin kokonaan toisenlaatuisesta asiasta aikonut tässä tilaisuudessa puhua.

„Rakkaus ei iloitse vääryydestä vaan se iloitsee totuudesta“ soi korvissani. Totuus tulkkoon tämänkin juhlan pohjasäveleeksi.

Eiköhän jokainen liene elämässään saanut kokea, kuinka särkynyt suhde, riita, rakkaus omaisten, ystävien kesken jäätyään sovitamatta, selvittämättä on voinut kokonaan estää mieleemme korkeuksiin kohoamisen, juhlatunnelman nousun meissä.

Eivätkö autuaallisimpia juhlahetkiä elämässämme ole sittenkin olleet ne, jolloin murtuu sydämen jää, haihtuu mielen kovuus ja katkeruus anteeksiannon lämmössä? Taivaan enkeleilläkin on ilo, kun syntinen tieltään palajaa, sanoo mestarimme Jeesus.

Niimpä siis mekin vakavina ja vilpittöminä käymme niiden Suurien eteen, joiden lähettilääksi ja palvelijaksi oli keskuuteemme tullut veljemme Väinö Valvanne. Heidän katseensa edessä me pyrimme nyt itseltämme kysymään: kuinka olemme heidän lahjaansa käyttäneet, kuinka palvelijaansa pidelleet? —

— Oi niin kaukana olkoon silloin meistä toistemme syytteleminen, toistemme tuomitseminen.

Kuka olisi meidät tässä toistemme tuomariksi asettanut? Ei ainakaan poistunut ystävämme joka lempeästi hymyillen kenties nytkin sanoisi: „jos on tarkottanut todella hyvää, ei katumus voi olla katkeraa“. —

Mutta me myös tiedämme, että Suuri Laki on horjumaton ja sen edessä tilintekoa ennemmin tai myöhemmin me emme voi välttää, emmekä itsekukin toistemme syyttelemisellä siitä vapautua. Yksi meistä on yhdellä tavalla syyllinen, toinen toisella. Yksi on enemmän rikkonut toinen vähemmän. Ja siksi me kuin saman isän lapset, veljet, emme itseasiassa voi muuta kuin yhdessä itkeä syyllisten syyllisyyttä. — —

Mutta totuutta on katsottava pelkäämättä silmiin. Ainoastaan totuuden pohjalla on sovitus mahdollinen ja totuudesta tulee oikea lohdutus.

Siinä oli kuolinvuoteella jälellä veljemme maallinen maja, se väline jota hän käytti täällä toimiessaan. Mutta mitä siitä oli jälellä? Voi sanoa: joka ainoa lihasäije oli loppuunkulutettu, ennenkuin henki sen asuntonsa jätti. Ja mihin sen ruumiin elinvoima oli käytetty? — Työhön, työhön! Yksinomaan siihen tehtävään jonka hän korkeimmilta oli osakseen saanut. Vaikka ankara tauti sitoi tuon ruumiin kuukausiksi vuoteeseen ja hivutti sen voimat, toinen käsi käytti kynää vielä viimeisenä päivänä, niin uupuneena ollessa, jolloin toinen ei olisi enää ruumistaan hievahtamaankaan saanut. Ne aivot välittivät viimeiseen asti siunausrikkaita ajatuksia, se sydän sykki viimeiset lyöntinsä rakkautta

Mestarien työlle, ihmiskunnan onnelle — meille — tälle työlle keskuudessamme.

Mutta ruumiin tuhoa kohti käydessä ei ollut se henki väsynyt, ei hetkeksikään. Sellainen syvä elämän rakkaus! Sellaisia valtavia työsuunnitelmia yhäti! Ja kuitenkin se oli hänessä elämäntalua, työn halua, *joka ei itselleen pyytännyt hituistakaan*. Sielu oli valinnassa aina valmis ottamaan osakseen ennen kestävät hivuttavat ruumiin kärsimykset, kuin vaarallisen levon, kun vaan olisi tilaisuus jatkaa työtä, joka hänestä kaiken aikaa tuntui kesken jääneeltä. — Me ystävät, me sitä vaan olimme valmiit suoamaan hänelle vapautuksen ruumiistaan, muka ansaitun levon ja rauhan. Levon kaipuu hänelle itselleen, tuolle hehkuvalla hengelle oli kokonaan vieras. Hän ei ollut väsynyt työhön täällä, tämmöisenäänkin. Hänen sielunsa sanoi, kuten runoilija antaa Aleksis Kiven sanoa maisen elämän sammumisen lähestyessä:

„Viivy, viivy, oi vanha vuos! — — —
Niin täysi, niin täysi on sydämein,
sen tahtoisin antaa ma kansallein
— en vielä jouda mä kuolohon!“

Meiltä jääköön viimeinen sana sanomatta siitä, keskenkö katkesi tässäkin elämänlanka. Meidän kannaltamme katsoen on hän jättänyt jälkeensä työn, jommoista harvoin pitkät elämän vuodetkaan tuottavat. On jättänyt vaikutuksen niin syvän, jommoista harvat kykenevät ihmisieluihin kyntämään. Tiedämme ja tunemme myöskin: niin suuret, avaamattomat aarteet hänen sielunsa vielä kätki, niin täyttämättömän paikan on hän piiriimme jättänyt. Mikä oli hänen tehtävänsä määrä, sitä emme me voi nähdä.

Mutta kun hän ruumiinsa jätettyään astui niiden Suurien eteen, jotka viisaan suunnitelmansa mukaan ovat jonkun palvelijoistaan lähettäneet toisen kansan keskuuteen, toisen toisen, viemään uutta vapauttavaa totuuden sanomaa maailmalle, kun hän, tämä Mestarien lähettäjä, uskollinen palvelija, meidän veljemme, sydän niin tulvillaan hekkua ja rakkautta pimeyteen jääneitä ihmisveljiä kohtaan, kun hän seisoi Herransa edessä — jatkaen runoilijan ajatusta — tuon kysymyksen edessä: „Mihin kuolit sä?“ — kestämmekö me, jos totuutena tässäkin nousee vastaukseksi, vaikka ei kenties hänen kauttaan:

»*Kurjuuteen kuolin ja nälkään*»? — Täytyykö hänenkin meille Herraltaan armoa rukoilla? —

Kuinka onnellista, että näin ei olisi asianlaita. Kuinka onnellista, että me, joiden luokse tämän Herran palvelija tuli, voisimme välttää sen tuomion ankaruuden, minkä erään viinitarhan isäntä antoi niille viinitarhureille, jotka kiduttivat ja tappoivat hei-

dän luokseen lähetetyt Herran palvelijat: „Hän tulee ja tuhoaa viinitarhurit ja antaa viinitarhansa muille“.

Muttu tuskinpa tässäkään tapauksessa itsemme kokonaan syytömiksi voimme tehdä. Se sama ilmiö näyttää sittenkin kaikkina aikoina toistuvan. Me aina omalla tavallamme kivitämme totuuden julistajat. Kuinka meidän tuomiomme jyliseekään ankarana jonkin menneen aikakauden ihmisille, jotka ovat profeettansa henkisen elämän ilmoittajat tuominneet ja kiduttaneet. Ntin emme ainakaan me olisi tehneet, sanomme tyytyväisinä. Ja kuitenkin menettelemme aivan samoin aikanamme. Niin kuolevat näinä päivinä nälkään ja ymmärtämyksen puutteeseen meidän runoilijamme ja taiteilijamme, niin henkisen totuuden julistajat.

Syyt ovat monet. Yksi syy lienee se, että kukaan suuri ei voi heti ilmentää täyttä suuruuttaan. Hänen tulee kasvaa työnsä mukaan. Niin täytyy olla jo niidenkin takia joihin hän vaikuttaa. Ja me emme huomaa siksi sitä hetkeä, jolloin olisi hänen tukemiseensa auttaen puututtava. Emme silloin huomaa antaa apuamme, kun sitä enin tarvitaan. Me emme kyllä kenties heitä enää tule pistämään vankiloihimme, emmekä hirsipuuhun nosta — vaikka voihan sekin vielä olla mahdollista — mutta välillisesti, hienommalla ja kenties vielä julmemmalla tavalla me heidät surmaamme.

Yhtenä sellaisena tapana on ainakin meikäläisissä pikkuuloissa vielä vallalla oleva käsityskanta, että vapaan henkisen työnteekijään tulee tehdä ilmaista työtä. Mitä korkeampaa se on, sitä vähemmän sillä täytyy olla mitään vaatimuksia palkkiosta. Se on niin kunniaakasta ja niin suurta. —

Hyvä! Suuri ja kaunis ajatus takana, mutta varmasti myöskin nykyisissä yhteiskuntaoloissa toteutettuna — henkisen työn tekijään hirttonuora, toisen toisensa perästä.

Miksi emme selvitä tätä kysymystä itsellemme? Miksi emme iske siihen juuriaan myöten?

Me olemme kulettaneet tuota käsityskantaa mukanamme sangen kaukaisista ajoista ja oloista. Tulevat mieleemme nuo itämaiset opettajamme ja heidän oppilaansa, jotka sen ajan olojen ja tapojen mukaan kerjäten kulkivat ja opettivat. Tai nuo keski-ajan kerjäläismunkit ja saarnaajat. Meillä on sellainen pilventakainen ihanne ihmisestä joka on tullut „köyhäksi“ ja jättänyt kaiken aineellisen tavaran tavoittelun.

Kerjääminen on kuitenkin nykyisten yhteiskuntalakien mukaan kielletty. Antaminenkin tavallaan kielletty, sillä kukin kuntahan meillä esim. on velvollinen pitämään huolta köyhistään. Armopaloilla elämistä me pidämme yleensä mitä nöyryyttävimpänä

ihmiselle. Aivan lähiaikojen saavutuksia ovat siksi varmasti kaikkialla vanhuuden — ja työkyvyttömyyden vakuutukset.

Sovittakaamme kerrankin näihin yhteiskuntapuitteisiin tuollainen uuden sanoman julistaja, henkinen opettaja, ja tuo käsitksemme että hänen työnsä on niin korkeata ja etuoikeutettua, että sitä ei voi rahalla palkita. Siitä saamme olla vakuutettuja, että hän ei voi olla yhteiskunnan hyvin palkitsemisessa viroissa. Työn laatunsa takia hän jo tulee niistä pois potkituksi. Ja jos niistä leivän takia kiinni pitää, rajoittaa se hänen henkistä tehtäväänsä.

Emmekö näin ollen tee aivan mahdottomaksi henkisten opettajain esiintymisen tässä aineellisessa ruumissa, joka vaatii ylläpidokseen aineellisen tason antimet? Tai teemme sitten heidän esiintymisensä rajoitetuksi ja lyhytaikaiseksi. — Työmies on palkkansa ansainnut, täytyy pitää lakina henkisenkin työn alalla. Emmekö vielä ole kypsyneet keksimään tapaa, joka meikälaisissä oloissa tekisi mahdolliseksi niiden aineellisen elämän, joiden kutsumuksena on vapaa henkinen työ ja että he voisivat saada aineellisen toimeentulonsa tarvitsematta tuntea armopalojen saannin alennusta? — *Vaattijat* vaan nykyaikana voivat saada. Mitä hienompi ja henkisempi ihminen on, sen vähemmän hän voi kuitenkin itselleen vaatia. Heidän ruumiinsa kohtalona ei voi olla silloin muu kuin nälkään nääntyminen.

Näihin mietteisiin on täytynyt tulla ja ne täytyy myöskin tulla ilmi katsellessa opettajamme ja ystävämme Väinö Valvanteen äsken katkennutta ruumiillista elämää.

Ja sallikaa minun mennä nyt arkipäiviin, niihin muutamaani vuosiin, joina Väinö Valvanne ehti tehdä työtä Suomen Teosofisen Seuran piirissä.

Jos tulee kova sana tässä sanotuksi, kannan siitä yksin vastuun, samoin kuin koko siitä käsityskannasta, jonka tässä esitän.

Me emme kyllä tässä tapauksessa voi puhua suoranaista „nälkään ja kurjuuteen“ kuolemisenestä, ei ravinnon ja hoidon puutteeseen nääntymisestä. — Sen kyllä olisi estänyt, jos asiat siksi olisivat kehittyneet, omaisten ja ystävienkin huolenpito.

Mutta tunnustettava on:

Paljon totisesti olisi voinut olla toisin. Paljon vähemmän okaiseksi olisimme voineet veljemme polun täällä tehdä, paljon tehoisammaksi hänen vaikutuksensa, ja kenties — paljon lukuisimmiksi nuo siunausrikkaat elämän vuodet.

Me olemme hänelle näinä vuosina niin usein kiven leivän asemesta ojentaneet. Tekemättömät tekomme ne tässäkin suhteessa nyt syyttöminä nousevat.

Raskaat olivat ne ristiriidat, joissa V. H. V. sai olla aineellisen toimeentulon takia.

On niin usein ja monet teosofit sanoneet ja pahoitelleet sitä, että hän esim. kulutti heikkoja voimiaan eduskunnan virkailijana. On pahoiteltu sitä, että teosofinen työ sen kautta niin paljon menetti. Mutta sitä ei silloin ole otettu huomioon, että hänen oli pakko toimeentulonsa takia niin tehdä ja jättää hänelle rakkaammat tehtävät

Hän oli valmis milloin tahansa sieltä lähtemään kun olisi vaan siihen tilaisuus ollut.

Mutta valmistettiinko Väinö Valvanteelle koskaan vähintään mahdollisuutta antautua teosofiseen työhön ja samalla sillä elää?

Kynänkäytöllä hän ei voinut mitenkään toimeentulla. Niin rakkaita ja odotettuja kuin hänen teoksensa meille olivatkin, ja niin palveleva halu kuin hänellä itsellään olikin kirjalliseen työhön, uusia aikeita, jotka yötä ja päivää sielua polttivat ja ilmoille pyrkivät — tämä rakas työ täytyi tyrehtyttää. Sillä sitä tietä tipahti vaan murto-osa hänen elämänsä ylläpitoon. Hän ei edes voinut tarjota tuotteitaan kustannettavaksi.

Sitten esitelmänpito, hänelle niin mieluinen ja toivottu tehtävä. Vielä aivan viimeisimpinä päivinään hän niin onnellisena puhui siitä, että oli sentään saanut käydä Seuran maaseutuosa-toissa, saanut tutustua niiden elämään ja toimintaan ja saanut siellä itsekin puhua. Niin kiitollinen sanoi hän siitä olevansa. —

Valmis oli hän aina puhumaan kun siihen vaan tilaisuus oli. Ja hänen omintakeisten ajatustensa, esittämänsä syvän elämänsä viisauden kuulemiseen me emme väsyneet.

Mutta valmistettiinko hänelle tilaisuus esitelmienpitoon, ja miten ne palkittiin?

Ymmärrämme, miten polttavasti ja syvästi täytyi hänen tuntea kutsumus sielussaan, kun Väinön-lainen luonne, itse vaatimattomuus, voi itseään tyrkyttää, pyytää ja pyytää Seuran johtolimiltä kannatusta tuon kalliin unelmansa toteuttamiseksi: päästä maaseutu-loosheihin puhumaan ja niihin tutustumaan.

Ja niin myöntää kannatusliitto avustuksen — *kaksi sataa markkaa!* Ja mies kulkee kolme viikkoa, käyden Viipurissa, Sortavalassa, Joensuussa, Savonlinnassa, Kuopiossa ja Mikkelissä! Toisen kerran muistaakseni — ei käy asiapapereista selville — teki hän 150-markan avustuksella matkan Länsi-Suomen loosheihin.

Ei hänelle liioin tarjottu palkkaa työstään ja jos tehtiinkin, tehtiin se niin karkealla ja kömpelöllä tavalla, että hän ehdottomasti työnsi sen luotaan.

Hyvät ystävät! Miten me tästä tulevaisuuden edessä vastaamme? Miten niiden edessä, jotka hänet työhönsä lähettivät?

Mitä tiesivät nuo kuin kerjäläiselle myönnettyt rovat hänen ruumiinsa voimille, hänen työkyvyllään, hänen mielialalleen?

Sellaisia almuja ansainneeksi, sellaisen kohtelun arvoiseksi katsoimme me tämän korkean henkisen tiedon opettajan. Niin me pitelemme Mestarien palvelijoita.

Totisesti me emme voi pestä käsiämme ja sanoa: „viation olen minä tämän vanhurskaan vereen“.

Etteikö V. V. olisi tuntenut ja kärsinyt tästä epäkohdasta. Varmasti se syvästi häneen kaiken aikaa koski. Joskus siitä avonaisesti puhuimmekin. Niimpä hän esim. viime lokakuussa Nummelassa ollessaan sanoi, ettei hänellä täällä Suomessa ole vastaan mitään mahdollisuutta tehdä teosofista työtä. Ei voi antautua kirjalliseen työhön eikä voi pitää esitelmiä. Raskasta oli hänelle aina lahjojen vastaanotto, kun kuitenkin tiesi tehneensä työtä, josta ei luonnollisena seurauksena toimeentulo tullut.

Jos kukaan niin iloitsi Väinö Valvanne siitä, että viime vuosikokouksessa päästiin niin pitkälle, että ylishteerille määrättiin palkka. Hän iloitsi niiden puolesta, joille vastaisuudessa aukenee täten suurempi mahdollisuus siinäkin asemassa tehdä toimeentulosta huolimatta teosofian hyväksi työtä.

Vaikka hänen lempeälle olemukselleen katkeruus oli vierasta ja hän aina pyrki sen heti pois karkoittamaan, niin täytyy myöntää, että luottavassa puhelussa tämän kysymyksen esiintullessa puikahti katkeruuskin ilmi. Kuinka raskas kärsimys se hänelle olikaan, kun näki kaikki tiet olevan kiinni sille työlle, jonka täytämistä koko hänen olemuksensa halusi.

Mutta hänelle se oli samalla kärsimystä kaikkien niiden puolesta, joita maailma samalla tavalla pitelee. Ja sydämessään hän varmaan sanoikin: „Isä anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä mitä he tekevät“.

— Niin, veli, sinäkin olit yksi niistä, joka osaltasi tulit ko-leita teitä käymään, ottamaan orjantappurapiikit omaan otsaasi, jotta kerran sen suuren maailmanopettajan tie, jonka tuloa meille viimeiseen asti kuulutit, tasaisempana täällä kulkisi, jottei hän enää tietämättömyytemme uhrina kaatuisi.

Et sinä syytä. Et. Mutta et totuutta kiertääkään tahdo. Ja kun elämäsi meille syytöksenä nousee, niin sitähan vaan toivot, että me kovista kokemuksista viisaiksi tulisimme ja siten arvokkaiksi tuota suurta opettajaa vastaan ottamaan, kykeneviksi jatkaamaan sitä työtä, jonka siemeniä sydämiimme kylvit. Se on sinun anteeksi antosi.

Se on samalla myöskin sinun perintösi meille:

Työ.

— Kun ystävät kokosivat hänelle pienen avustuksen Nummelassa ollessaan ja hänelle siitä ilmoitettiin ja pyydettiin vastaan ottamaan kirjoitti Väinö:

„Pääni on ihan kuuma — tulisista hiilistä. Te kaikki olette niin hyviä, jospa joskus minunkin sydämeni tulisi sellaiseksi“. — Nuo kirjeet saatuaan halusi hän vaan kuiskata kaikille ystävilleen, jotka olivat häntä näin muistaneet: „ajatelkaa vain teosofista työtä ja että Mestari lahjaanne käyttäisi hyväkseen. Älkää minun persoonallisuutta ajatelko, se ei kaipaa mitään käyttämistä.“

Niin, niin sinä sanoisit meille nytkin: „Ajatelkaa vaan Messarien työtä, sillä myös kaiken sovitate, mitä rikkoneet lienette!“

Tälläisinä me tässä olemme. Tiedämme myös sinun testamenttisi velvoituksen meille. Vaikka sinä silmillemme näkyvästi olet mennyt tästä työstä pois, et ole meitä kuitenkaan orvoiksi siinä jättänyt. Sen perinnön hoitoon, siihen työhön antautuessamme me saamme jokainen tuntea voimakkaampana ja elävämpänä läsnäolosi kuin konsanaan ruumiin kahleissa ollessasi.

Eiköhän jokaisen jalon olennon täältä poismenoon liitykin hänen ystävilleen nuo kokemukset, jotka sisältyvät Jeesuksen sanoihin opetuslapsilleen: Teille on hyödyksi, että minä menen pois, sillä ellen minä mene pois, ei lohduttaja tule tykönnne.

Niin kaiketi aina läheinen, suuri ja jalo olento vapautuessaan aineen painosta, nostaa voimakkaasti sitä maailmaa kohti, jossa hän on täydessä voimassaan ja loistossaan, myös ne, jotka jälle jäävät. Taivaat voivat silloin tulla meitä lähemmäksi, rajat sen ja tämän maailman välillä voivat hälvetä. — Lohduttaja on tullut, on tullut lähemmäksi ja tutummaksi se hengen elämä joka on yhtä siellä ja täällä.

— Ja siksi: *ei ole mitään* eroa, ei mitään työn loppua ja katkeamista, ei mitään raukenemisen ja väsymisen syytä.

Sanon vaan, me jälkeenjääneet, tunnemmekin nousevan, hehkun sydämissämme polttavammaksi käyvän, ja syvemmäksi tarpeen lujemmin veljen käteen täällä tarttua valoja vannaen sille työlle, johon kutsutut olemme nyt poismenneen veljemmekin elämän kautta.

Siinä lupauksessa on meille sovitus, siinä rauha ja lohdutus niille, joiden tie on pyrkijäin ja taisteilijain tie.

Helmi Jalovaara.

EHDOTUKSIA VUOSIKOKOUKSELLE.

N:o 6. T. S:n Pohjoismainen Liitto.

Suomen T. S:n hallitus ehdottaa, että vuosikokous tekisi päätöksen Suomen T. S:n liittymisestä n.k. „T. S:n Pohjoismaiseen Liittoon“, joksi liittyvät Ruotsin, Norjan ja Tanskan teosofiset seurat ja joka pitää ensimmäisen vuosikokouksensa heinäkuun alussa tänä vuonna. Liiton tarkoituksena on edistää teosofista työtä Pohjoismaissa ja lujittaa siihen kuuluvien teosofisten seurain keskinäisiä siteitä. Liiton neuvoston eli johdon muodostavat seurain ylisihteerit eli kansallispresidentit ynnä näiden varajäsenet. Joka toinen vuosi pidetään varsinainen kokous vuorotellen niissä maissa, jotka Liittoon kuuluvat. Liiton menoista verotetaan eri seuroja niiden jäsenluvun mukaan.

Edustaja olisi arvatenkin lähetettävä ensimmäiseen vuosikokoukseen.

Helsingissä huhtik. 13 p:nä 1919. *S. T. S:n hallitus.*

N:o 7. Kunniajäsenet.

Kalevala-looshi ehdottaa, että Suomen T. S:n ja Kalevala-looshin jäsen kirjailija Veikko Palomaa valittaisiin Suomen T. S:n kunniajäseneksi. Kannattaen ehdotusta hallitus esittää asian vuosikokouksen päätettäväksi.

Helsingissä huhtik. 13 p:nä 1919. *S. T. S:n hallitus.*

SUOMEN TEOSOFISEN SEURAN KÄDESTOISTA VUOSIKOKOUS

pidetään Teosofisen Seuran Päämajassa kesäkuun 7 - 9 p:nä 1919 seuraavan ohjelman mukaan:

Lauantaina 7 p:nä.

K:lo 7 i. p. Yhteinen teenjuonti ja tutustumiskokous Piipalan verannalla. Keskustelua teosofisesta orpokodista (alustaa rouva Impi Rahkonen).

Sunnuntaina 8 p:nä.

K:lo 10 a. p. Virallinen vuosikokous. Teosofisen Seuran jäsenet kokoontuvat Temppeleihin. Kokouksen avaus. — Yleinen nimihuuto. — Kokouksen puheenjohtajan, sihteerin, pikakirjurin ja kahden pöytäkirjantarkastajan vaali. — Ylisihteerin tervehdyspuhe. — Sähkösanomia ja kirjeellisiä tervehdyksiä. — Ylisihteerin vuosikertomus. — Keskustelu ja äänestys kysymyksestä: onko olemassa kaksi suuntaa Suomen T. S:ssä ja onko vedottava asiassa Mrs Annie Besantiin?

K:lo 1 i. p. Kahviloma.

K:lo 2 i. p. Virallinen vuosikokous Temppeleissä. Ehdotukset n:o 1 - 7 (luettavana tässä jäsenlehdessä).

K:lo 5 i. p. Päivällisloma.

K:lo 7 i. p. Idän Tähtien juhla Temppeleissä. Ohjelma ovella. Oviraha syrjäisiltä Smk. 3: -.

Maanantaina 9 p:nä.

K:lo 10 a. p. Virallinen vuosikokous Temppeleissä. Ylisihteerin (kansallispresidentin) y. m. hallituksen jäsenten, tilintarkastajien ja heidän varajäsentensä vaalit. — Tilikertomus. Menoarvion ehdotus. Ylisihteeriraha 1920. Nevalaisen testamentti. Päämajan velka (Smk. 20,000: -). — Seuraavan vuosikokouksen aika ja paikka.

K:lo 1,30 i. p. Kahviloma.

K:lo 3 i. p. Kokous Temppeleissä. Keskustelua herra A. A. Saarnion alustamasta kysymyksestä, koskeva teosofisen aikakauskirjan toimittamista ja julkaisemista.

K:lo 5,30 i. p. Päivällisloma.

K:lo 7 i. p. Iltama Temppeleissä. Teosofisen Seuran vuosijuhla. Ohjelma ovella. Oviraha syrjäisiltä Smk. 3: -.

Tiistaina 10 p:nä - sunnuntaina 15 p:nä.

Jos osanottajia ilmottautuu kylliksi monta, pidetään vuosikokouksen yhteydessä tavanmukaiset kesäkurssit. Niiden ohjelma ei ole lopullisesti määrätty, mutta suunniteltu seuraavanlaiseksi:

K:lo 11 a. p. Pekka Ervastian luentosarja jostain salatieteellisestä aineesta, luultavasti seuraavasta: *yliaistilliset ilmiöt ja ihmisen näkyvät ja näkymättömät ruumiit.*

K:lo 3 i. p. Keskustelu- ja kysymyskokouksia sekä eri puhujien esityksiä.

K:lo 7 i. p. Pekka Ervastian luentoja eri aineista, m. m. *Teosofisen Seuran työstä ja tehtävästä, yksityisten teosofien työstä, looshityöstä y. m.*

Kurssimaksu on Smk. 50: -. Oviraha yksityisiin luentoihin Smk. 5: -.

Kokouksen osanottajien huomioon:

Ainoastaan T. S:n ja T. N. L:n jäsenet saavat ottaa osaa virallisiin kokouksiin. Äänestyksissä saavat T. S:n jäsenet nykyisten sääntöjen mukaan käyttää valtakirjoja.

Maaseutujäsenille koetetaan mikäli mahdollista varata asuntoa teosofiperheissä, ja asutokysymyksessä on käännyttävä majotus-sihteerin *rouva Rosa Laakson* puoleen, os. Äggelby, Alkutie 59. Päänalus, lakanat ja peite (viltti) pyydetään ottamaan mukaan.

Kahvia, teetä ja ruokaa tarjoillaan Piippalassa vuosikokouksen ja kesäkurssien aikana kohtuuhintoihin. Huom.! Jokainen huolehtii itse leivästä ja sokerista.

Teosofista kirjallisuutta y.m. on myytävänä Tempelin eteisessä.

Toivotaan, että jäseniä saapuu runsaasti tähän tärkeään vuosikokoukseen, että he mieslukuisasti ottavat osaa virallisiin kokouksiin ja että he innolla ovat mukana keskusteluissa ja äänestyksissä.

